

မိမိတို့

ဓမ္မပဒ

ဝိဇ္ဇာတော်

ဧကံ ဧကံ မင်း ကြီး ၏
သမီးတော်ခုနစ်ယောက်

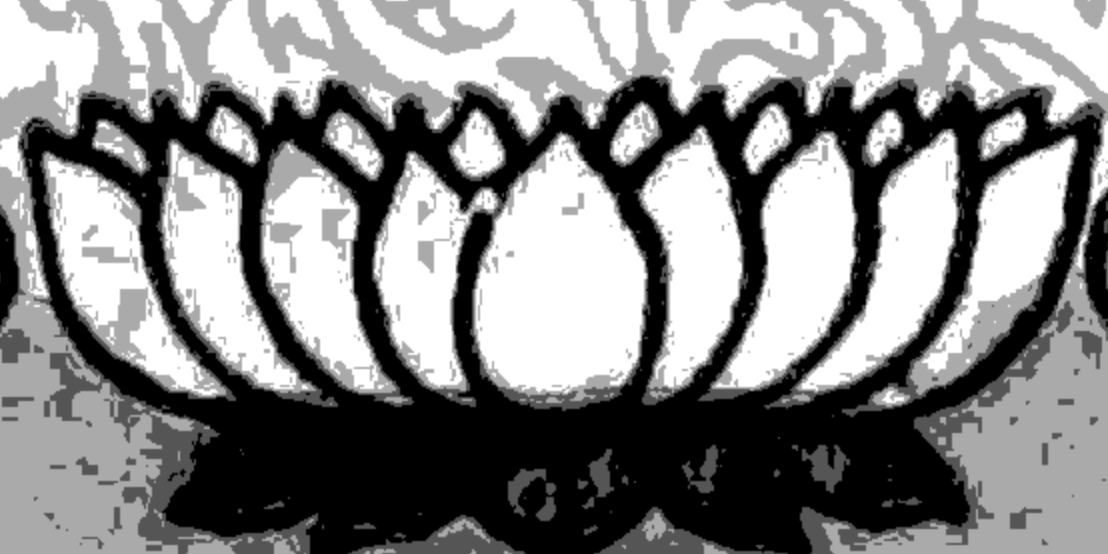

နောက်ဆုံးဘဝ

ကုဏ္ဍလကောသိ ထေရီဝိဇ္ဇာ၊
ကိသာဂေါတမီထေရီဝိဇ္ဇာ၊
ဓမ္မဒိန္နာထေရီဝိဇ္ဇာ၊
ဝိသာခါဝိဇ္ဇာ၊

(ပထမအကြိမ်)

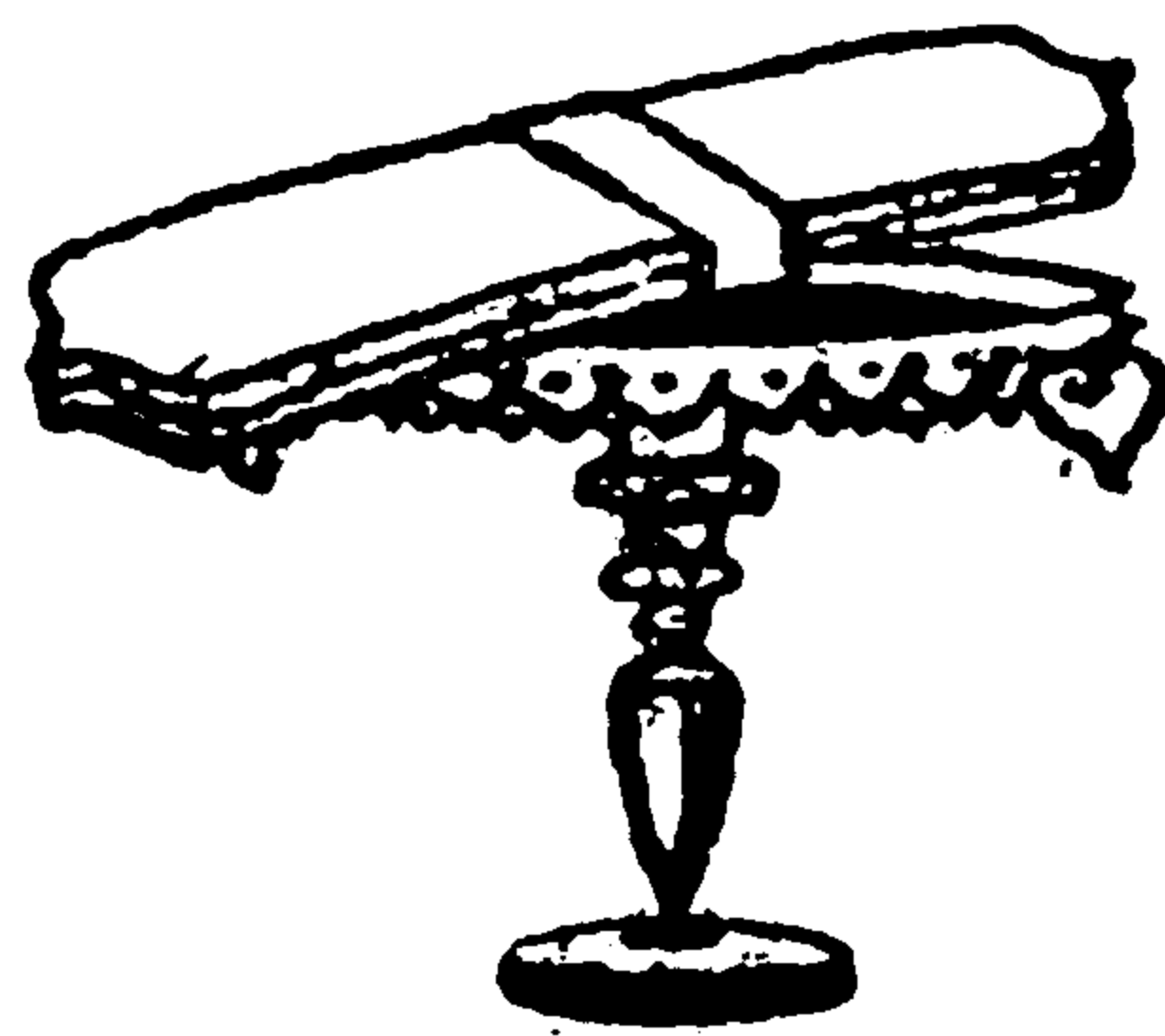

ဦးလှစင်(ဆန်းညွန့်ဦး) အမှတ်စဉ် စီစဉ်ရေးသားသည်

သက်သာ ၉ စာစဉ်

၉၂

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံတိဋ္ဌတု

နိုင်ငံတော်၏ အဓိက အင်အားစုကြီးများဖြစ်ကြသည့်
အလုပ်သမား၊ တောင်သူ လယ်သမားများ နှင့်
ကျောင်းသားလူငယ်
တိုင်းရင်းသား လုပ်သားပြည်သူတို့ ဖတ်ရှုနိုင်ရန်
အလွယ်ဆုံး - အရှင်းဆုံး
ဈေးနှုန်း အသက်သာဆုံးဖြင့်
ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားများကြစေရန်
ရည်သန်ထုတ်ဝေပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မြင်ဖြင့်
ရရှိမည့် လောကီ အကျိုးများ

- (၁) စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် မြင့်မားလာမည်။
- (၂) လူကိုလူချင်း ခွင့်လွှတ်စည်းခံနိုင်လာမည်။
- (၃) လူသားအချင်းချင်း မေတ္တာတရား ထွားနိုင်လာမည်။
- (၄) သူတပါးကို ကူညီလိုစိတ်တိုးပွားမည်။
- (၅) ကိုယ်ကျင့်တရား တိုးတက်လာမည်။
- (၆) စာဖတ်ရှိန်နှုန်း မြင့်မားလာမည်။
- (၇) တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေး တိုးတက် မြင့်မားလာမည်။
- (၈) လူသားချင်းအပေါ် သဒ္ဓါတရား တိုးပွားလာမည်။
- (၉) ထကြွလုံ့လ ရှိလာကြမည်။
- (၁၀) မိမိကိုယ်ကို အားကိုးစိတ်တိုးပွားမည်။

ဤစာအုပ်ဖတ်

- (၁) စိတ်ဝါဒ်အင်အား မြင့်မားကြံ့ခိုင်
- (၂) သည်းခံနိုင်အား
- (၃) မေတ္တာပွားလိမ့်
- (၄) လူသားအချင်းချင်း ကူညီခြင်းနှင့်
- (၅) ကိုယ်ကျင့်တရား တိုးပွားမြင့်မြတ်
- (၆) စာဖတ်ရှိန်ပါ မြင့်မားလာလိမ့်
- (၇) တွေးခေါ်မြော်မြင် တိုးတက်အင်နှင့်
- (၈) လူလူချင်းမှာ သဒ္ဓါတရားထားရှိလာကြ
- (၉) ထကြွလုံ့လဝီရိယလည်း ဆထက်တိုးကာ
- (၁၀) အားကိုးရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်သာဟု စိတ်ဓာတ်
စွဲမှတ် အားထုတ်လတ်မည်

ဤစာဖတ်သည့်အကျိုးတည်း။ ။

၁၆၅၂

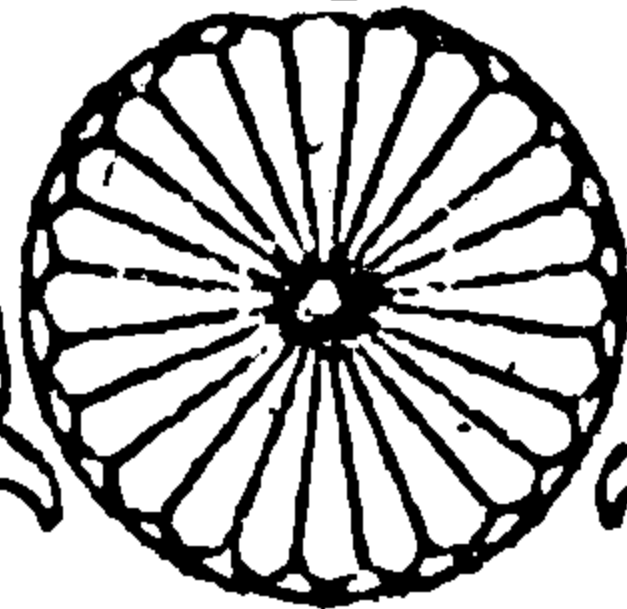
သက်သ္မာစာစဉ် အမှတ် (၉)

ကိကိမင်းကြီး ၏
သမီးတော် ခုနစ်ဖော်ဝတ္ထု

လက်ရွေးစင်

စပ္ပာဒ

ဝတ္ထုတော်

တို့၏ ဓမ္မဒါနအရှုတော်

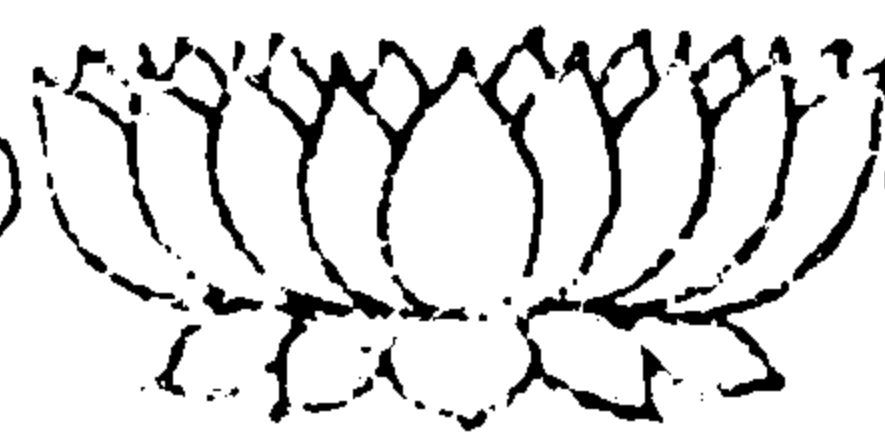
နတ် လူ သာဓု ခေါ်ဝေယော်—

အမည်.....

နေရပ်

မြို့လက်မှတ်

နေ့စွဲလက်မှတ်

ဦးလှခင် (ဆန်း) နှစ်

တအုပ်

စီစဉ်ရေးသားသည်

သက်သာ

၃/-

ဘာသာရေးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၆၈၀)

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၁၀၆)

ပထမအကြိမ် ၁၉၈၃-ဩဂုတ်လ

အုပ်ရေ - ၈၀၀၀

ဈေးနှုန်း - ၃-ကျပ်

ဝန္တနာနှင့် ဆုပန်လွှာ
ပဉ္စရဏှံ အဟံဝန္တမိ သဗ္ဗဒါ

သုံးပါးရတနာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊ နှစ်ဖြာ မိဘ၊
များလှကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကို၊ ကြည်နူးသဒ္ဓါ၊ ဝန္တနာ
ဖြင့်၊ ဦးစွာရှိကျိုး၊ ကျွန်ုပ်ရှိခိုး၏။

လှိုပြင်တဝ— ဖတ်ရ မှတ်ရ၊ ကြားနာရသည့်၊
သုတ ဖြာဖြာ၊ ဆည်းပူးရာသား၊ ဆရာများပါ ဝတ်
တွားဝန္တနာရှိခိုးကာလျှင်၊ ဤစာကျမ်းမြတ်၊ ပြုစုအပ်
သည်၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ် ရည်သတည်း။

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ဦးလှခင် (၀၁၂၀၅ မြ)
ဆန်းညွန့်ဦး စာအုပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၃၃၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ။ ။ ဦးလှခင် (၀၁၀၂၀မြ) ဆန်းညွန့်ဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၃၃၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖတ်လည်း ဖတ်ကြပါ။
မှတ်လည်း မှတ်ကြပါ။
ဖတ်မှတ်ပြီးလျှင် လိုက်နာကျင့်သုံးပါ။
ယခုဘဝအတွက်လည်း ကောင်းသည်။
တမလွန်ဘဝအတွက်လည်း ကောင်းသည်။

မိမိဖတ်ပြီးလျှင်

မိဘဘိုးဘွား သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အား ဖတ်ပြပါ။
သားသမီးတို့အား ဖတ်ရန် တိုက်တွန်းပါ။
တဆင့်ဟောပြောခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ထပ်ပွားပါ။
မိတ်ဆွေများအား ဖတ်ရန်တိုက်တွန်းခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူ
ကြပါ။
မိမိဖတ်ပြီး မိတ်ဆွေများအား ငှားရမ်းခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ထပ်
ပွားပါ။
ဝယ်ယူလိုသူများ အလွယ်တကူရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေး
ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူကြပါ။
မိမိ-တတ်နိုင်သလောက် တအုပ်စု၊ နှစ်အုပ်စု လှူဒါန်းခြင်းဖြင့်
ကုသိုလ်ယူကြပါ။

ဗုဒ္ဓစာပေ ဖတ်ရှုလေတိုင်း
ရမြဲမသွေ ကောင်းမှုတွေကား

- ၁။ မကောင်းမှုကို ကြဉ်ရှောင်ခြင်း။
- ၂။ ကောင်းမှုများ တိုးပွားခြင်း။
- ၃။ ပညာဉာဏ် ပြန့်ပြောခြင်း။
- ၄။ သဒ္ဓါတရား ကြီးထွားခြင်း။
- ၅။ ဆင်းရဲဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်း။
- ၆။ အကြောက်အလန့် ကင်းစင်ခြင်း။
- ၇။ ဖတ်ရှုနေချိန်တွင် အကုသိုလ်စိတ် ကင်းပျောက်နေခြင်း။
- ၈။ ဖတ်ရှုနေသမျှ ကုသိုလ်စိတ်သာ တိုးပွားရခြင်း။
- ၉။ ရတနာသုံးပါးအာရုံနှင့် တမုဟုတ်မျှ ကင်းကွာမှုမရှိခြင်း။
- ၁၀။ ရတနာသုံးပါးအာရုံဖြင့် ထုံထေးသည့် ကိုယ်ခန္ဓာရှိသဖြင့် စေတီတော်မြတ် ကိန်းဝပ်ရာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်ကဲ့သို့ အပူဖော်ခံထိုက်ခြင်း။
- ၁၁။ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကဲ့သို့ ကျင့်ကြံလိုစိတ်ပွားများလာပြီး သံသရာတဘက်ကမ်းမှ နိဗ္ဗာန်စခန်းသို့ ကူးခုတ်နိုင်ခြင်း။

(ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာပထမတွဲ)

ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးတော်ခုနစ်ဖော်

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ဖော်အဖြစ် အပျိုစင်ဘဝ အနှစ် နှစ်သောင်းနေပြီး ကောမာရီဗြဟ္မစာရီအကျင့်မြတ်ဖြင့်ညီအစ်မခုနစ်ဖော်သဘောတူညီညွတ်စွာ သီလကိုစောင့်သုံး ကုသိုလ်ထောင်းမှုပြုဖက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးတော်ခုနစ်ဖော် ဟူသည်မှာ သမဏီ၊ သမဏဂုတ္တာ၊ ဘိက္ခုနီ၊ ဘိက္ခုဒါယိကာ၊ ဓမ္မာ၊ သုဓမ္မာနှင့်သံဃဒါယိကာတို့တည်း။

ဂေါတမဘုရားလက်ထက်တွင် အစဉ်အတိုင်း အားဖြင့်

- (၁) ခေမာထေရီ (ပညာတေဒဂ်)
 - (၂) ဥပလဝဏ္ဏာထေရီ (တန်ခိုးတော်အရာ တေဒဂ်)
 - (၃) ဗုဒ္ဓာစာရီ (ဝိနည်းဆောင်တေဒဂ်)
 - (၄) ကုဏ္ဍလကေသီထေရီ (ခိပ္ပာဘိညတေဒဂ်)
 - (၅) ကိသာဂေါတမီထေရီ (လူခစိဝရတေဒဂ်)
 - (၆) ဓမ္မဒိန္နာထေရီ (ဓမ္မကထိက တေဒဂ်)
 - (၇) ဝိသာခါကျောင်းအမ (အလ္လဒါနတေဒဂ်)
- ဟူ၍ ဖြစ်လာကြသည်။

ဤ “သမီးတော်” တို့၏ အတိတ်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းများမှာ အားကျဖွယ်၊ သံဝေဂ ယူဖွယ် အံ့ဩဆန်းကြယ်လှသလောက် ပစ္စိမနောက်ဆုံးဘဝ တေဒဂ်ရ ထိပ်ဆုံးရောက် အရှင်မကြီးများ မဖြစ်သေးမီနှင့် ဖြစ်လာပြီးနောက်၊ အံ့ဩလောက်သည့် ဖြစ်ရပ်များကို သက်သာစာစဉ်အမှတ် ၈ နှင့် ၉ အဖြစ် ရေးသား အပ်ပါကြောင်း။

ကံကံမင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ဖော်မှ
စတုတ္ထသမီးတော် “အိန္ဒြာဒါယိကာ” ၏
နောက်ဆုံးဘဝ

{ ဒိပ္ပဘိညာဇာတဒဂ်ရ }

ကုဏ္ဍလကောသိ ထေရီဝတ္ထု

(၁)

အကျိုးမရှိသော ဂါထာတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုခြင်းထက်၊
အကျိုးရှိသော ဂါထာတစ်ပုဒ်က မြတ်၏။

(၂)

စစ်မြေပြင်၌ ရန်သူကိုအကြိမ်တသန်းနိုင်သူထက်
မိမိကိုယ်တိုင်းကိလေသာကို
တကြိမ်မျှ အောင်နိုင်သောသူက ပို၍မြတ်၏။

[ဓမ္မပဒ (၈) သဟုဿဝဂ်]

ဦးလှဝင်း/ဆန်းညွန့်ဦး

ဓမ္မပဒ
(ဂ) သဟဿဝဂ်

ကုဏ္ဍလကေသီထေရီဝတ္ထု

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ဆဌေးသမီး တယောက်သည် အလွန်လှ၊
အလွန်ချော၏။

တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်လျှင် မိခင် ဖခင်တို့က
ယောက်ျားတို့အပေါ် စိတ်ကစားမည်စိုးရိမ်၍ ဘုံခုနစ်ဆင့်
ပြာသာဒ်၏ အထက်ဆုံးထပ်ရှိ ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်း၌
ထား၏။ (ပုံ ၃)

သဌေးသမီးကလေးထံ တယောက်တည်းသော ကျွန်မကို
အလုပ်အကျွေး အဖြစ်ပေးထား၏။

မြင်လျှင် မြင်ချင်း ချစ်မြင် ပြင်းထန်

တနေ့တွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်း၌ အိမ်များကို ဖောက်ထွင်း
သောင်းကျန်းနေသော ခိုးသား လူရွယ်တဦးအား (ပုံ ၄)
ရာဇဝတ် ပြစ်ဒဏ်ပေး၍ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နှောင်ကာ မြို့တွင်း
သေးချပ် လမ်းဆုံ ဗမ်းခွတိုင်းတွင် ကြိမ်တို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ကာ မြို့
ပြင်ရှိ လူသတ်တောင်ပေါ်သို့ ဆောင်ယူလာကြ၏။

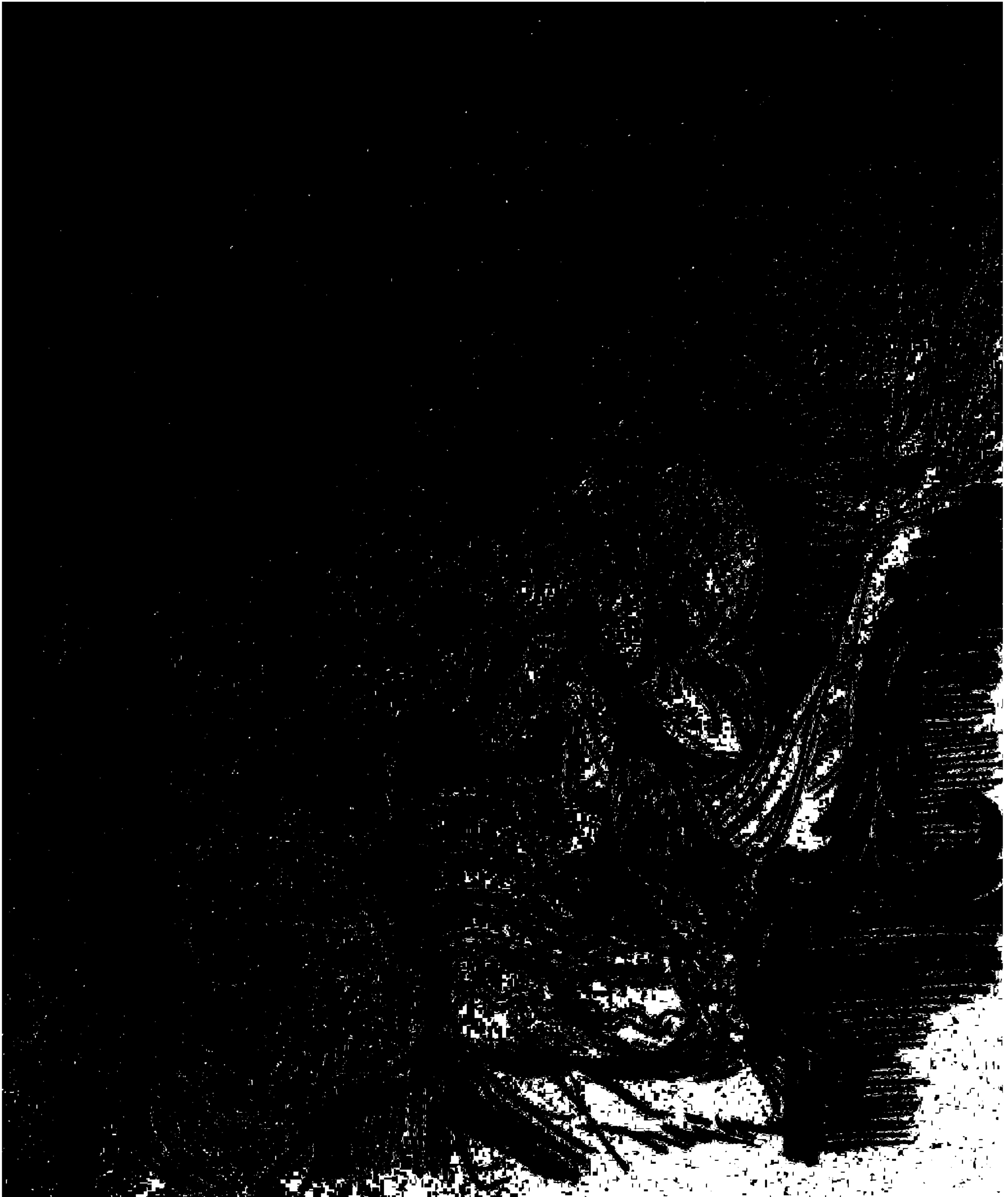
မြို့သူမြို့သားတို့သည် ခိုးသားလူရွယ်အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးသည်
ကို အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လိုက်လံကြည့်ရှုကြသော အသံကို
သဌေးသမီးကလေးကြား၍ “ဘာသံများပါလိမ့်” ဟု ပြာသာဒ်
အထက်ထပ်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလေရာ (ပုံ ၅) ခိုးသားလူရွယ်
ကိုမြင်လေလျှင် တပ်မက်စိတ်ပြင်းထန်ကာ “ဤခိုးသားကိုမှ
လင်အဖြစ်မရလျှင် အသေခံပါတော့မည်” ဟုအစာမစားဘော
ပဲ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်၍နေလေတော့၏။

မိခင်ဖခင်တို့၏မေတ္တာ

ထိုသတင်းကို သိရလျှင် မိခင်သည် အပြေးအလွှားလာ၍
သမီးကိုချော့၏။ (ပုံ ၆) “ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ငါတို့နှင့်
အမျိုးတူအနွယ်တူ စည်းစိမ်ချင်းတူသောသဌေးသားတယောက်
ယောက်နှင့် ပေးစားပါမည်” ဟုပြော၏။

သမီး
ကလည်း
“အခြား
ယောက်ျား
ကိုမလိုချင်
သူ့ကိုမှ
မရလျှင်
အသေခံ
ပါတော့
မည်” ဟု
ဇွတ်ပြော

နေသဖြင့် မိခင်မှာသမီးကို ချော့မရသည့်အဆုံး ဖခင်သဌေး
ကြီးကို ပြောကြားလေ၏။

ဖခင်သဌေးကြီးသည် တဦးတည်းသော သမီးကလေးမို့ ချစ်
လွန်းလှသဖြင့် သမီးကိုတော့ အသေမခံနိုင်သမီးကလေးအသက်
ရှင်နေနိုင်ရန် အာဏာသား မင်းချင်းတို့ရှိရာ ခိုးသူတို့ပစ်ချီရာ
တောင်သို့လိုက်စေပြီး အသပြာ တစ်ထောင်ပေးကာ ခိုးသား

လုလုလင်အားလွှတ်ပေးပါရန် လူလွှတ်ပြောကြားစေ၏။ အာဏာ
သားမင်းချင်းတို့က ငွေတစ်ထောင်ယူပြီးထိုခိုးသားလူငယ်အား
လွှတ်၍ ဘုရင့်ထံသို့ ခိုးသားအားသတ်ပြီးပါပြီဟု သံတော်ဦး
တင်ကြ၏။

မကောင်းသူသည် မကောင်းမှုကိုသာကြံ၏

သဌေးသမီးသည် မိမိစုံမက်သူကိုရသဖြင့် လင်ယောက်ျားကို
ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး၏။ (ပုံ ၇)

မိမိကိုစုံမက်နှစ်သက်စေရန် မိမိကိုယ်ကို တန်းဆာဆင်လျက်ပြုပြင်
ဝတ်စားထား၏။

သဌေးသမီးက ခိုးသား လင် မိမိကိုစုံမက်ချစ်ခင်စေရန် တန်း
ဆာတို့ကို ဆင်ယင်သည်တွင် ခိုးသားလင်က သဌေးသမီးကို
မျက်စိမကျ။ သဌေးသမီး၏တန်းဆာတို့ကိုသာ မျက်စိကျနေ၏။
မကောင်းသူမှမကောင်းမှုကိုသာ ကြံစည်မြဲအတိုင်း ‘ဘယ်အချိန်
မှာ ဒီတန်းဆာတွေ အရယူရပါ့မလဲ’ ဟု အမြဲပင်တွေးတော
ကြံဆနေလေ၏။ (ပုံ ၈)

ခိုးသားလူရွယ်သည် “အကြံရပေပြီ” ဟု အစားအစာမစား
တော့ပဲ အိပ်ရာထဲတွင်ခွေ၍သာ အိပ်နေ၏။

သဌေးသမီးက “အရှင်၊ အဘယ်ဝေဒနာဖြစ်ပါသလဲ” ဟု
မေး၏။

“ငါ့မှာဘာဝေဒနာမှမရှိပါ”

“ဘယ်လိုပါလဲ၊ ကျွန်တော်မ မိဘတို့က စိတ်ထိခိုက်စရာ
များပြောလို့လား”

“မဟုတ်ပါ” ဟု ဖြေ၏။

“ဒီလိုဆိုလျှင် ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ”

“ဒီလိုပါ။ ဟိုနေ့ကမောင့်ကိုဖမ်းသွားကြံ့ပြီး ခိုးသားတို့ကို
တွန်းချသတ်ဖြတ်ရာတောင်ကိုအရောက်၊ တောင်စောင့်နတ်မင်း
ကို တိုင်တည်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လဲ နတ်မင်းစောင့်မလို့
အသက်ချမ်းသာရာမရခဲ့ပါတယ်။ နှမကိုလဲ နတ်တန်ခိုးကြောင့်
ပဲ ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မောင်တိုင်တည်ပြီး ကတိထားခဲ့တဲ့
အတိုင်း နတ်မင်းကို ဗလိနတ်စာ ဘယ်လိုများကျွေးရပါ့မလဲလို့

စဉ်းစားယင်းက ဟိုတွေးသည်တွေး စိတ်လေးတော့ စားချင် စိတ်လဲမရှိ၊ အိပ်ရာထဲ လွဲခွေလို့သာနေချင်တော့တာပါပဲ”

သဌေးသမီးကလေး ထိုစကားကိုကြားလျှင် အဟုတ်ပင် ထင်မှတ်ကာ-

“ဒီကိစ္စလောကီနှင့်များ စိုးရိမ်စိတ် မပွားပါနှင့် မောင် မောင်ရယ်၊ ဗလိနတ်စားကို ချစ်နှစ်စီရင်ပါ့မယ်၊ ဘာတွေ့လို့ တယ်ဆိုဘာသာ ပြောပါတော့” ဟုရှင်လန်းအားရ ပြောလေ လျှင်....

“ရေမပါတဲ့ နို့ဂဏာချိုချိုနဲ့၊ ပေါက်ပေါက်ပွင့်ပါတဲ့ပန်း ငါးမျိုးရယ် တော်ပါပြီ” ဟု အကြံသမား မောင်ခိုးသားက ပြောကြားလေလျှင်-

“ကောင်းပါပြီအရှင်၊ ကျွန်မစီစဉ်ပါ့မယ်”

ဟု အလျင်အမြန် ကမန်းကတန်းစီစဉ်၍ပေးလေ၏၊ အလုံး စုံစီစဉ်ပြီးစီးလျှင်-

“အလုံးစုံစီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ သွားကြပါစို့” ဟု သဌေးသမီး ထလေးက ပြောသည့်အခါ အကြံသမား မောင်ခိုးသားက....

“ချစ်နုမ၊ နတ်မင်းထံသွားရာမှာ အမွှေးနံ့သာထုံလိမ်းလို့၊ ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ပြီး၊ ဘယ်ကံတန်းဆာ ရတနာအစုံဝတ် ပြီး သွားရောက် ကန်တော့ကြမူ ရှိသေလေးစားရာ ကျမယ်၊ ရတနာတန်းဆာ အစုံအလင် ဆင်ယင်ပါချေဦး” ဟု ဆိုပြန်လေ ရာ၊ သဌေးသမီးမှာ ချစ်လင်အလိုကျ ဝတ်စား ဆင်ယင်ခဲ့ လေ၏။

သဌေးသမီးသည် အခြွေအရံတို့အား ဗလိနတ်စာများ ယူဆောင်ခဲ့ရ၍ ခိုးသားလင်နှင့် အတူ ယာဉ်ရထားဖြင့် ခိုးသူရာဇဝတ်သားတို့အား ပစ်ချ၍သတ်ရာ တောင်သို့သွားကြ၏။

တောင်ခြေသို့ရောက်လျှင် အကြံသမား မောင်ခိုးသားက....

“ချစ်နွယ်၊ ဤနေရာကစပြီးတောင်ပေါ်ကို ငါတို့နှစ်ယောက်သာ သွားကြရမည်။ ကျန်လူများနှင့် ယာဉ်ရထားတို့ကို ပြန်ကြပါစေတော့” ဟု ပြော၏။

သဌေးသမီးကလည်း ချစ်သူပြောတိုင်း ကျန်လူများနှင့် ယာဉ်ရထားတို့ကိုပြန်စေပြီး ဗလိနတ်စာခွက်ကို ကိုယ်တိုင်ပင်ရွက်၍ ချစ်သူခေါ်ရာ တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ခိုးသားတို့ ပစ်ချရာတောင်

ခိုးသားရာဇဝတ်သားတို့အား ပစ်ချရာ တောင်မှာ တဘက်တွင် လူတို့တက်နိုင်၏။ အခြားတဘက်၌ကား (ဗူးသီးကိုထောင်၍ ထက်ခြမ်းခွဲထားသကဲ့သို့) တောင်တဘက်ခြမ်းမှာ ပြတ်၍ မတ်စောက်သော ချောက်ကြီးရှိ၏။ ကျောက်စွန်း ကျောက်တုံး အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ပြည့်နှက်၍နေရာ တောင်ထိပ်မှ ပစ်ချလိုက်လျှင် ရာဇဝတ်သား ခိုးသူတို့သည်အပိုင်းပိုင်း ပြတ်၍ကျကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ရာဇဝတ်သား ခိုးသားတို့ပစ်ချရာတောင်ဟု ခေါ်ကြ၏။

ခိုးသားလင်၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှု

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ကြ၏။

သဌေးသမီးက တောင်ထိပ်တွင်ရပ်ကာ...

“အရှင်၊ ဗလိနတ်စာကို ကျွေးပါစော့” ဟုဆို၏။

လင်ခိုးသားသည် စကားပြန်မပြော။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည့်လားအရှင်”

“ငါ ဗလိနတ်စာတင်ရအောင် လာတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို လှည့်စားခေါ်ခဲ့တာ”

“ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“မင်းကိုသတ်ပြီး မင်းလက်ဝတ်လက်စားတွေ ယူမလို့”
သဌေးသမီးသည်ခိုးသားလင်၏ပြောစကားနှင့် မျက်နှာထားကို မြင်သဖြင့် ကြောက်လန့်၍သွား၏။

“အရှင်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကျွန်မကို အပိုင်ရပြီး ပြီပဲ၊ ဒီလက်ဝတ်ရတနာတွေအားလုံးဟာ အရှင်ရဲ့ပစ္စည်းချည်းပဲပေါ့....”

“မလိုချင်ဘူး၊ အားလုံးချွတ်၊ သတ်ကိုသတ်ရမယ်”

“မသတ်ပါနဲ့အရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ”

“မရဘူး၊ သတ်ကိုသတ်ရမယ်” သဌေးသမီးသည် သေဘေးကိုကြောက်၍ငိုကြွေးပြီး....

“ကျွန်မကိုသတ်လို့သေတော့ အရှင်မှာ ဘာအကျိုးတူမှလဲ။ ပစ္စည်းကိုယူပြီးလူကိုချမ်းသာပေးပါ၊ ကနွေကစပြီး ကျွန်မကို သေပြီလို့သာ မှတ်ထားပါတော့”

“စကားမရှည်နဲ့၊ သတ်ကိုသတ်မယ်”

“ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို ကျွေးကျွန်အဖြစ်ထားပါ”

လင်ခိုးသားက စကားမပြန်သောအခါ သဌေးသမီးက... ဆက်၍-

“ဟောဒီ ရွှေသားလက်ကောက်၊ ပုလဲကျောက်မျက်ရဲ့၊ စိန်ကြောင် နီလာ ရတနာ အစုံ ရှိပါတယ်။ အားလုံးကို ယူပါ။ ကျွန်မကိုလဲအစေခံကျွန်မလို့သာပြောကြားပါ။ အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးတော်မူပါ”

ထိုအခါ ခိုးသားက-

“ဪ... သင်ပြောသလိုလုပ်တော့ သင့်မိဘတွေကို ပြော
ကြားမှာပဲ၊ သတ်ကိုသတ်ရမယ်၊ ကျယ်ကျယ်မငိုနဲ့ တိတ်”
ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ သဌေးသမီးကလေးမှာ ဘယ်လိုမှ

တောင်းပန်၍ရတော့မည် မဟုတ်သည်ကိုသိလေသဖြင့် ရှိုက်ကြီး
တင် ငိုကြွေး၍သာ ရှေ့လေဘော့သည်။

မိန်းမတို့ဥာဏ် လွန်လျင်မြန်

“အမိုက်မ၊ အချိန်ကြာတယ်၊ ငိုမနေနဲ့လက်ဝတ်လက်စား
တွေမြန်မြန်ချွတ်၊ အဝတ်နဲ့ထုပ်၊ မြန်မြန်သတ်ရမယ်” (ပုံ ၉)

အလွန်အလွန် တဘက်သတ် ချစ်ခဲ့ရသော လင်ခိုးသား၏
ရက်စက်တင်းမာသော စကားကိုကြားရသောအခါ သဌေးသမီး
သည် ငိုခြင်းကိုရပ်၍လင်ခိုးသားကို မော့၍ကြည့်၏။ ဘယ်သို့မှ
တောင်းပန်၍ မရတော့သည်ကို သိ၏။ သဌေးသမီးသည်
စဉ်းစား၏။

“ဪ...တယ်ခက်ပါလား၊ ပညာဆိုတာ ချက်ပြုတ်စားဖို့
သင်ကြားခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ တကယ်တော့ တွေးခေါ် မြော်
မြင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖို့ပါပဲလား။ ဒီအမိုက်သားကို ဘယ်လိုလုပ်
သင့်တယ်ဆိုတာ သိရတော့မှပါ” ဟု မျက်ရည်သုတ်ကာ....

“အရှင်။ ။အရှင်ကို ခိုးသားဆိုပြီးတော့ ဖမ်းဆီး ခေါ်
ဆောင်လာစဉ်က ကျွန်မက မိဘများကို အကြွပ်ကိုင်ခဲ့လို့ အသ
ပြာတစ်ထောင်ပေးပြီး အရှင်ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီး ကျွန်မနဲ့ပေးစား
ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး လင်သားအဖြစ် အစစ အရာရာ
ရိုသေကျိုးနွံစွာပြုစုခဲ့ပါတယ်။ လင်ကို အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် အမြဲ
မပြတ် ရှိခိုးခဲ့တာ အရှင်အသိပါ။ အခုလဲ အရှင်မျက်နှာကို
ဝအောင်ကြည့်ပြီး နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုခြင်းအနေနဲ့ကိုယ်ကို သုံး
ကြိမ်လကျောပတ် ရှိခိုးခွင့်ပေးတော်မူပါ” ဟု ရှိခိုးတောင်းပန်၏။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဝအောင်ကြည့်၊ ဝအောင်

ကြည့်၊ ပြီးတော့ တပတ်လှည့်ပြီးရှိခိုး ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်” ဟု ပြောကာ တောင်ထိပ်စွန်းမှာ ရပ်၏။

သဌေးသမီးသည် မတ်တပ်ရပ်၍ သုံးကြိမ် လကျောရစ်ပတ်၍ အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ ရှိခိုးကာ...

“အရှင်၊ အခုဖူးမြင်ရခြင်းမှာ အရှင်ကို နောက်ဆုံး ဖူးမြင်ရခြင်းပါ။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်မက အရှင်ကိုတွေ့ရဖို့ မြင်ရဖို့၊ အရှင်က ကျွန်မကို တွေ့ရဖို့ မြင်ရဖို့ မရှိတော့ပါ” ဟု ရှိခိုးယင်းက ရှေ့သို့တိုးကာ လည်ပင်းကို ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း ဖက်ယင်း ငိုယိုပြန်လေ၏။

ခိုးသားလင်သည် တချက်တွေ့ဝေ၍ သွား၏။

သဌေးသမီးသည် လည်ပင်းကိုဖက်ယင်းက နောက်သို့အရောက်တွင် လက်တဘက်ဖြင့် ပခုံးကိုကိုင်လျက် လက်တဘက်ဖြင့် ပုဆိုးနောက် ခါးဘောင်းကျိုက်စွန်းကို ကိုင်ကာ ချောက်တွင်းသို့ တွန်းချလိုက်ရာ ခိုးသားသည် အမှတ်မထင် ခြေလက်ကားယားကျ၍သွားတော့လေရာ၊ (ပုံ ၁၀) ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းများနှင့် ရိုက်ခတ်ပြီး အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ သေဆုံးရရှာ လေသတည်း။

တောင်စောင့်နတ်က ကောင်းချီးပေးခြင်း

ထိုသူ နှစ်ဦးတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို စောင့်ကြည့်နေသော တောင်စောင့်နတ်သည် ကောင်းချီးပေးလိုက်သည်မှာ....

(၁) အရာရာမှာ ယောက်ျားသာလျှင် ပညာရှိသည်မဟုတ်ပေ။ မိန်းမသည်လည်း ထိုထိုအရာကောင်းစွာမြော်မြင်ဆင်ခြင်နိုင်သော ပညာမျိုးရှိပေသည်ဟုသိရ၏။

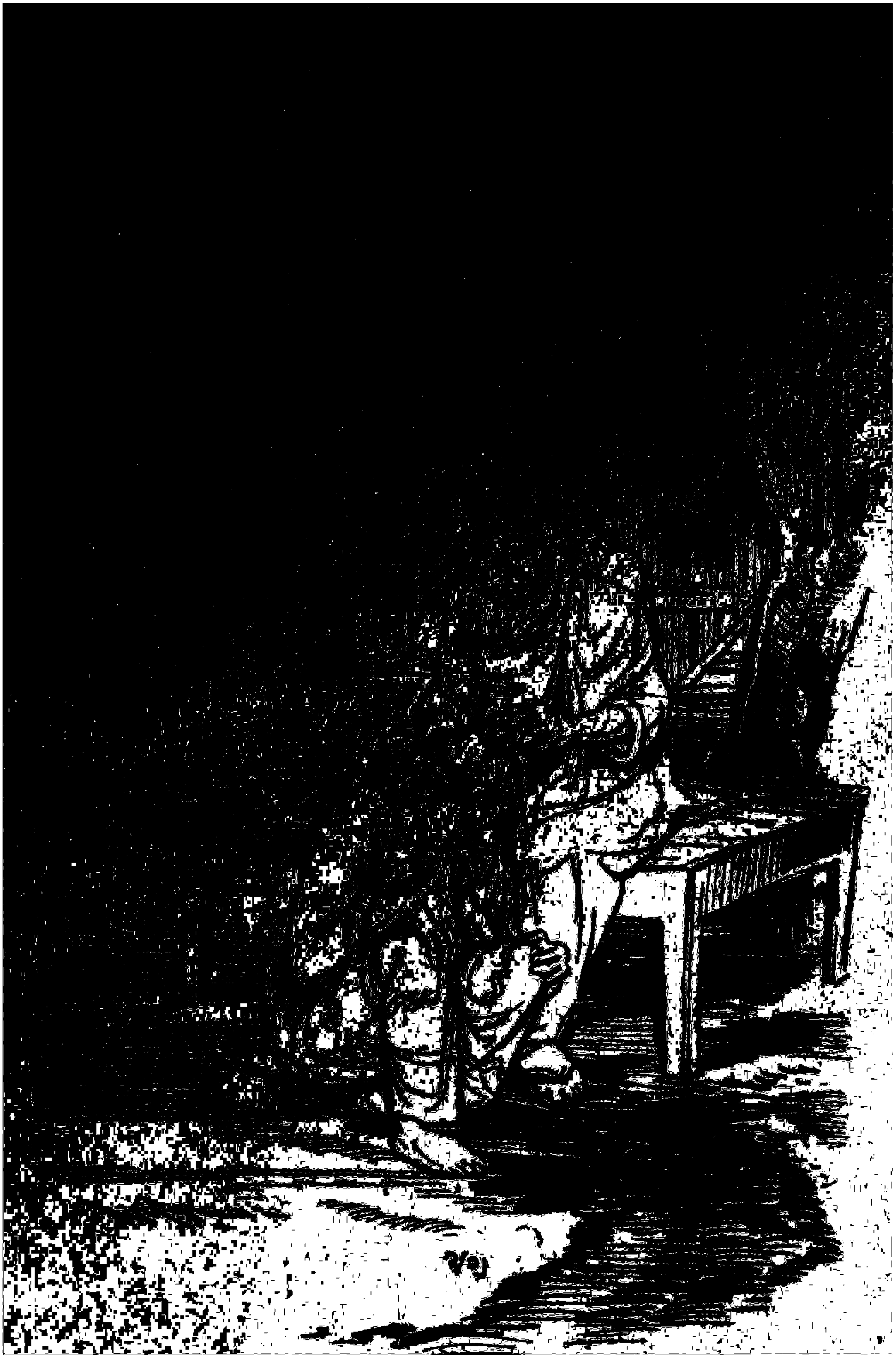

(၂) နေရာတိုင်းမှာ ယောက်ျားသာလျှင် ပညာရှိသည်
မဟုတ်ပေ။ မိန်းမသည်လည်း အရာရာတိုင်းတွင် လျင်
မြန်စွာကြံ့စည်နိုင်ဘိ၊ ပညာရှိမသွေ ဖြစ်နိုင်ပေ၏။
ဟူ၍ နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူးလိုက်ပေသတည်း။

ဗါဒတထောင် တတ်မြောက်အောင်သင်

သဌေးသမီးသည် မိမိ၏အသက် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လင်ခိုးသားကို ချောက်တိုင်းသို့တုန်းချပြီးနောက် အိမ်သို့မပြန်ရဲ တော့ပေ။ အန္တရာယ်ပေးတတ်သော လက်ဝတ်လက်စား ပုလဲ လည်ရုံ ဘယက်တန်းဆာ အားလုံးတို့ကိုချုတ်၍ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး (ပုံ-၁၁) တောလမ်းခရီးဖြင့် (ခြေဦးဘညှာ) သွားလေလျှင် ပရိပိုဇ်တို့၏ကျောင်းတခုကို တွေ့လေ၏။

သဌေးသမီးသည် ပရိဗိုဇ်တို့အား ရှိခိုးလျက်ရဟန်းပြုပေးပါ
ရှန် ဘောင်းပန်၏။ ပရိဗိုဇ်တို့ကရဟန်းပြုပေးကြ၏။ (ပုံ-၁၂)

သဌေးသမီးသည်ပရိဗိုဇ်ရဟန်းဖြစ်ပြီးနောက်“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ရဟန်းအဖြစ်၌ အဘယ်အကျင့်သည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါသနည်း”ဟု မေး၏။

“ငါတို့၏အကျင့်သည်ကသိုဏ်းဆယ်ပါးကိုပရိကမ်ပြု၍ဈာန်ရအောင်လည်းကျင့်၏။ သို့မဟုတ် ဝါဒတထောင် ကိုလည်း သင်ယူသင့်၏”ဟုဆိုကြ၏။

“တပည့်တော်မသည် ဈာန်ကိုဖြစ်စေရန်ကား မတတ်နိုင်သေး၊ ဝါဒတထောင်ကိုပင် သင်ယူပါမည်”ဟုဆို၏။

ပရိဗိုဇ်တို့သည် သဌေးသမီး ပရိဗိုဇ်မကို ဝါဒတထောင်ကိုပင် သင်ယူစေ၏။

မကြာမီအတွင်းမှာပင် ဝါဒတထောင်ကို ကုန်စင်အောင် သင်ကြားတတ်မြောက်လေ၏။

ပရိဗိုဇ်တို့က “ငါတို့၏ တရားအားလုံးကို ယခု သင်တတ်မြောက်ပေပြီ။ ဤဝါဒတထောင်ကိုစွဲကိုင်လျက် ဇမ္ဗူဒိပ် တကျွန်းလုံးသို့ လှည့်လည်လေ့လော့၊ သင်မေးသောဝါဒတထောင်ကို ဖြေဆိုနိုင်သူရှိက လူဖြစ်လျှင် ထိုသူထံ သင့်ကိုယ်ကို အပ်၍ အလုပ်အကျွေးပြုလေလော့။ ရဟန်းဖြစ်လျှင် ထိုရဟန်းထံ၌ တပည့်ခံ၍ ရဟန်းပြုလေလော့”ဟု မှာကြား၍ သဌေးသမီး ပရိဗိုဇ်မလက်သို့ သပြေခက်ကို ပေးအပ်လိုက်၏။

ထိုပရိဗိုဇ်မအား “သပြေခက်ရှင် ပရိဗိုဇ်မ” (ဇမ္ဗူပရိဗ္ဗာဇိကာ)ဟုအမည်တွင်၏။

သပြေခက်ရှင်က ကြေငြာ ဖြိုင် ဆိုင်ပုံ

သပြေခက်ရှင် ပရိဗိုဇ်မသည် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော သူတို့အား ပြဿနာကိုမေး၏။ ဝါဒတထောင် တတ်မြောက်ပြီး

သော သပြေခက်ရှင် ပရိဗိုဇ်မနှင့် ယှဉ်ပြိုင် ပြောဆို နိုင် သူ မရှိပေ။

“သပြေခက်ရှင်လာပြီ” ကြားလျှင်ပင် ကိုးကွယ်ခံကြ ဂိုဏ်း ၈၈,၀၂၃ ရှင်ဆိုသူတို့သည် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။

“သပြေခက်ရှင်”သည် မြို့ရွာတို့သို့ရောက် ဆွမ်းခံဝင်သည့် အခါတိုင်း ရွာတံခါးဝ၌ သဲပုံပြုလုပ်ပြီး ထိုသဲပုံ၌ သပြေခက် ကိုစိုက်ကာ “ငါနှင့် ဝါဒအပြိုင်ပြောဆိုနိုင်လျှင် သပြေခက်ကို နင်း၍ဖျက်ဆီးလော့” ဟု ကြေငြာပြီးမှ ရွာတွင်းသို့ဝင်သည်။ သဲပုံ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ဝံ့သူပင်မရှိ။

ထိုပရိဗိုဇ်မသည် သပြေခက်တခု ညှိုးနွမ်းလေလျှင် သပြေ ခက်အသစ်ကိုယူသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဇေမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသို့လှည့်လည် ယင်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်၏။

သာဝတ္ထိပြည် မြို့တံခါးသို့ရောက်လျှင် မြို့အပြင် တံခါးဝ၌ သဲပုံပြုလုပ်ပြီး သပြေခက်ကိုစိုက်၍....

“ငါနှင့်အပြိုင်-ပြောဆိုနိုင်လျှင် ဤသပြေခက်ကို နင်းချေ ဖျက်ဆီးလေလော့” ဟု ကြေငြာပြီး မြို့တွင်းသို့ဝင်သွား၏။

ကလေးသူငယ်များစွာတို့သည် သပြေခက်ကိုဝိုင်း၍ကြည့်နေ ကြ၏။

အရှင် သာရိပုတ္တရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ထိုအချိန်တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် သာဝတ္ထိမြို့ တွင်းသို့ ရောက်နေ၏။ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းကိစ္စပြီးသဖြင့် မြို့မှထွက်လာခဲ့သော် ကလေးသူငယ်များ သဲပုံကိုဝိုင်း၍ သပြေ ခက်ကိုကြည့်နေကြသည်ကို မြင်လျှင် “ဒါဘာလဲ” ဟု မေး၏။ ကလေးသူငယ်တို့က အကြောင်းစုံကို လျှောက်ကြားလေလျှင်-

“သည်လိုဆိုလျှင်-သပြေခက်ကို နင်းနယ် ဖျက်ဆီးကြ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သူငယ်တို့က “ကြောက်လှပါသည်”ဆိုလျှင်....

“ငါ့ပြဿနာကိုဖြေမည်၊ နင်းသာနင်းကြ”ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ကလေးသူငယ်တို့ အားတက်လာကြပြီး သပြေခက်ကို ဝိုင်းဝန်းနင်းချေကြပြီး သဲပုံမှနုတ်ပစ်လိုက်ကြလေ၏။

ပရိဗိုဇ်မမြို့တွင်းမှ ပြန်လာသောအခါ သပြေခက်များ နင်းချေ နုတ်ပစ်ထားသည်ကိုတွေ့လျှင်ကလေးတို့ကို ကြိမ်းမောင်း၏။ (ပုံ-၁၃)။

“သင်တို့နှင့် ပြောဆိုရန် ငါ့မှာပြဿနာမရှိပါပဲ ဘာကြောင့် ငါ့သပြေခက်ကို နင်းချေကြသလဲ”ဟုမေး၏။

“အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်က နင်းချေခိုင်း၍ပါ”ဟုဆိုကြ၏။ ပရိဗိုဇ်မသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ရှိရာသို့ သွား၍....

“အရှင်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ သပြေခက်ကို နင်းချေခိုင်းပါသလား”ဟု မေး၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက “နှမ၊ မှန်ပေ၏”ဟု မိန့်၏။

“ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ပြဿနာကိုပြိုင်ဆိုင်ပါ”ဟုဆိုသောအခါ....

“ကောင်းပြီ၊ နှမ၏ပြဿနာကို မေးလော့ ငါဖြေအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကိုဏ္ဍလ ကေသီထေရီမဟု အမည်ရခြင်း

ထိုပရိဗိုဇ်မသည် နေမွန်းတိမ်းချိန်၌ ပြဿနာမေးရန် အရှင်သာရိပုတ္တရာအထံသို့သွားလေရာ တမြို့လုံးချောက်ချားသွား၏။

ပညာရှင်နှစ်ဦး၏ စကားကို နားထောင်ကြရန် သာဝတ္ထိ
မြို့သူမြို့သားတို့သည် ပရိဗိုဇ်မ၊ နောက်မှ လိုက်ကြပြီး အရှင်
သာရိပုတ္တရာမထေရ် သီတင်းသုံးရာ နေရာသို့ ရောက်လျှင်
မထေရ်ကို ရှိခိုးလျက် သင့်ရာနေရာ၌ထိုင်ကြကုန်၏။

ပရိဗိုဇ်မသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလုံးက အရှုံးပေးရသော ဝါဒ
တထောင်ကို မေးရန်အတွက်....

“အရှင်ဘုရား၊ ပြဿနာကိုမေးပါမည်”ဟုဆို၏။

“နုမ၊ မေးလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပရိဗိုဇ်မသည် ဝါဒတထောင်ကိုမေးလေ၏။

မထေရ်သည် မေးတိုင်းမေးတိုင်း ဖြေဆို၏။

(ပရိဗိုဇ်မသည်အံ့သြနေ၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလုံး ဖြေနိုင်မည့်
သူ တစုံတယောက်မျှ မရှိခဲ့၊ ယခု ဤရဟန်းတော်ကားမေးသမျှ
ပုစ္ဆာကိုတုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိ ဖြေစွမ်းနိုင်ဘိ၏ဟု အံ့သြနေ၏။ ဝါဒ
တထောင်လုံး ကုန်ပေပြီ။မေးစရာမရှိတော့၍ တုံ့ဆိုင်းနေ၏။)

အရှင်သာရိပုတ္တရာက ပရိဗိုဇ်မကို....

“သင် မေးစရာကုန်ပြီလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ဤမျှသာဖြစ်ပါ၏”

“သင်သည် ပြဿနာပေါင်းများစွာကို မေးခဲ့သည်။ငါတို့
သည် ပြဿနာတခုကိုမေးမည် ဖြေဆိုပေတော့”

“သိလျှင်ဖြေဆိုပါမည်”

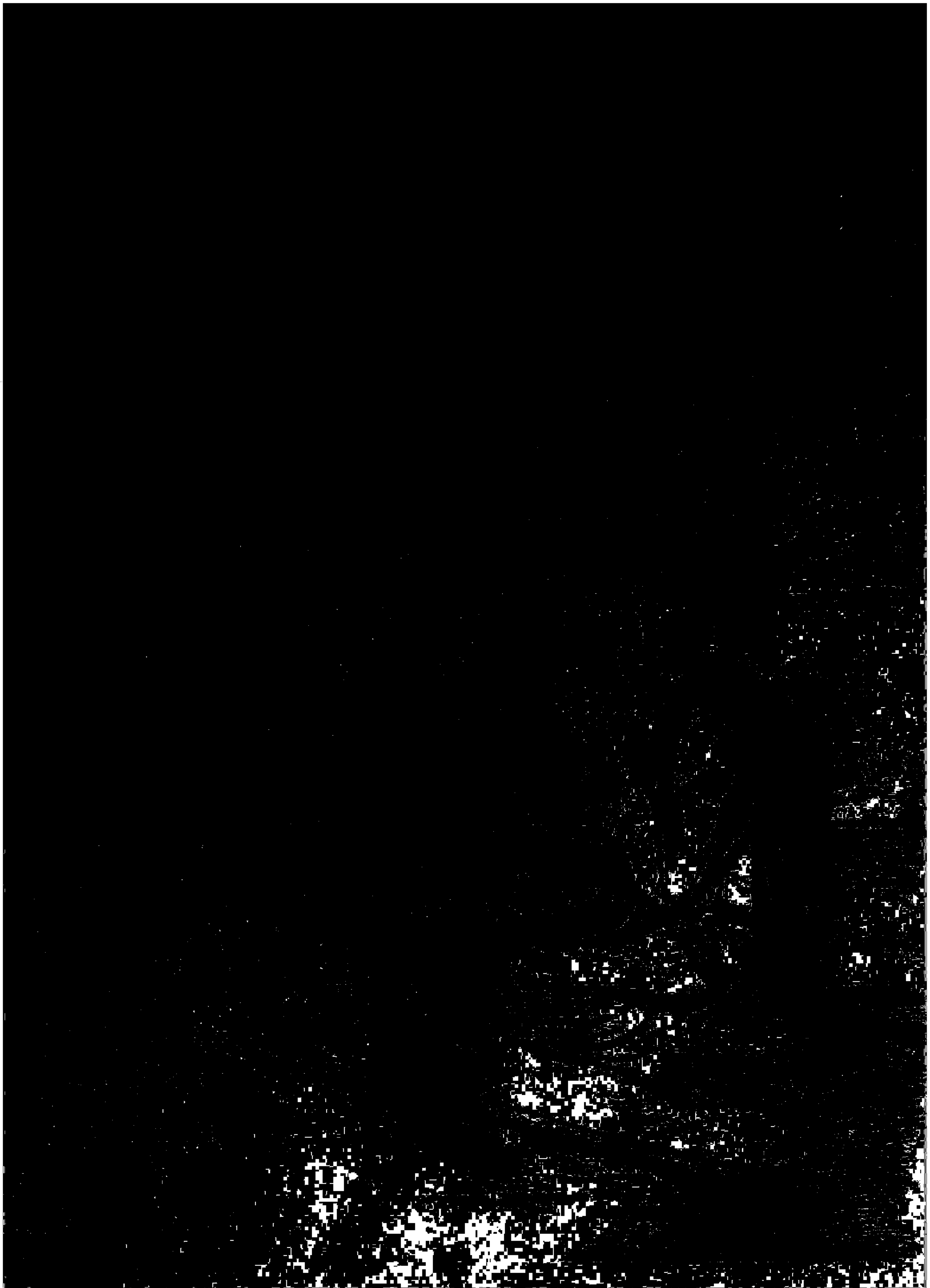
“ပရိညာသုံးပါးဖြင့် ပိုင်းခြား၍သိရမည့်တရား (တစ်ခု)
ဟူသည် အဘယ်နည်း” ဟုမေးတော်မူ၏။

ပရိဗိုဇ်မသည် မည်သို့ဖြေဆိုရမည်ကိုမသိ၍ (ပုံ ၁၄)

“အရှင်ဘုရား၊ ဤသည်ကား အဘယ်သို့သောပုစ္ဆာပြဿနာ
ပါနည်း” ဟုပြန်၍မေး၏။

“နုမ၊ ဗုဒ္ဓပြဿနာခေါ်ပါ၏”

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မအား ထိုပြဿနာကိုပေးတော်
မူပါ”ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်လေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သဌေးသမီး ပရိပိုင်မအားဘိက္ခုနီမ
တို့ထံအပ်၍ ရဟန်းပြုပေးစေ၏။
သာသနာတော်တွင် ကုဏ္ဍလကောသီထေရီဟု အမည်တွင်
လေ၏။

(သဌေးသမီးဘဝ ပြေးလာ၍ ပရိဗိုဇ်ကျောင်းတွင် ရဟန်း ပြုရာ ပရိဗိုဇ်တို့၏ ထုံ စုံအရ ဆံပင်တပင်စီကို ထန်းစေ့ညှပ်ဖြင့် နုတ်၍နုတ်၍ ဖ်ရ၏။ ထန်းစေ့ညှပ်ဆိုသည်မှာ ထန်းစေ့ကိုအတွင်း ဆန်ထုတ်၍ ညှပ်သဖွယ်ပြုလုပ်ထား၏။ ဦးခေါင်းတခုလုံး မူလ ဆံပင်ကိုကုန်စင်အောင် ညှပ်၍နုတ်ပစ်ပြီး ဦးခေါင်းရိတ်ခြင်းမရှိ သဖြင့် နောက်ထပ်ပေါက်လာသော ဆံပင်တို့သည် အခွေအခွေ ဖြစ်၍ထွက်လာကြ၏။ ဦးခေါင်းတခုလုံး ဆံပင်တို့ အခွေအခွေ အလိပ်အလိပ်ဖြစ်နေ၍ ဆံပင်တို့မှာ နားတောင်းသဖွယ် ဖြစ် သောကြောင့် ကုဏ္ဍလကေသီထေရီဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏။)

(ဤကား မှတ်ချက်)

ကုဏ္ဍလကေသီထေရီသည် (ဘဝပေါင်းများစွာ ပန်ဆင်ခဲ့ သောဆုများကြောင့်) ရဟန်းဖြစ်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်လေ၏။

တရားသဘင်

ရဟန်းတို့သည် ကရားသဘင်၌....

“ကုဏ္ဍလကေသီ ထေရီမသည်က ရားနာရခြင်းလည်းများစွာ မရှိပဲ ပြိုင်ဆိုင်၍ အကြီးအကျယ်စစ်ထိုး အနိုင်ယူပြီးရောက်လာ ခဲ့သည်” ဟု ပြောကြ၏။

မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူ၍....

“ရဟန်းတို့၊ ယခုအဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြသနည်း” ဟု မေးတော်မူလျှင် ရဟန်းတို့က “ဤသို့သောစကားပါ” ဟု လျှောက်ထားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားက...

“ရဟန်းတို့။ ငါဘုရား ဟောကြားအပ်သော (တရား) စကားကို နည်းသည် များသည်ဟု ပမာဏကို မကြည့်ကြနှင့်။

အကျိုးမရှိသောစကားပုဒ်ပေါင်း တရာသည်မပြတ်။ တရားနှင့်
 ပေါ်သောစကားတခွန်း၊ ပုဒ်တပုဒ်သည်သာလျှင် မြတ်၏။ ။
 ခိုးသားအားလုံးတို့အား အနိုင်ရသူကဲ့ပင် အောင်သည်ဟု မခေါ်
 နိုင်။ ကိုယ်တွင်းမှ ကိလေသာခိုးသားတို့ကို နိုင်သူအားသာ
 အောင်သည်မည်ပေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ စကားတော်ကိုဆက်
 စပ်တော်မူလျက် တရား တော်ကို ဟောတော်မူသည်မှာ....

၁၀၂။ ယော စ ဂါထာသတံ ဘာသေ၊ အနတ္တ ပ ဒသံ
 ဟိတာ။

ကေ ဓမ္မပဒံ သေယျော။ ယံ သုတ္တာ ဥ သမ္မတံ။

၁၀၃။ ယော သဟဿံ သဟဿေန၊ သင်္ဂါမေ မာနု
 သေ ဇိနေ။

ကေဉ္စ ဇေယျမတ္တာနံ၊ သ ဝေ သင်္ဂါ မဇုတ္တမော။

၁၀၂။ အကျိုးမဲ့ပုဒ်နှင့် သာ ဆိုင်သော ဂါထာတရာကို
 ရွတ်ဆိုစေကာမူ (မပြတ်)၊ ကြားနာရသဖြင့် ရာဂစသည် ငြိမ်း
 အေးကြောင်း ဖြစ်သော တရားတပါးကို ရွတ်ဆိုခြင်းသည်သာ
 ပိုလွန်၍မြတ်၏။

၁၀၃။ အကြင်စစ်သူရဲတယောက်သည် စစ်ပြေပြင်၌ စစ်
 သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို အကြိမ်တသန်းအောင်နိုင်ရာ၏။ အကြင်သူရဲ
 ကောင်းတယောက်သည်ကား၊ ကိုယ်တွင်းကိလေသာကို တကြိမ်
 တခါမျှ အောင်နိုင်ရာ၏။ ကိုယ်တွင်း ကိလေသာကို တကြိမ်
 အောင်နိုင်သော ထိုသူသည်သာ စစ်အောင်နိုင်သူတို့တွင် အမြတ်
 ဆုံးဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့ သောတာပတ္တိ
 ဗိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ သဟဿဝဂ် ၃ ကုဏ္ဍလုကေသိ ထေရီဝတ္ထု ပြီး၏)

ကုဏ္ဍလကေသီ ထေရီ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း

ဤအတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို “နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ့မဟာ ဗုဒ္ဓဝင် ဆဋ္ဌမတွဲ ဒုတိယပိုင်းနှင့် ထေရီ အပါဒါန်မြန်မာပြန်တို့ကို ပူးပေါင်းမှီငြမ်းတင်ပြပါမည်။

ရှေးဆုတောင်းများကား

ဤကုဏ္ဍလကေသီ ထေရီအလောင်း အမျိုးကောင်း သမီး သည် “ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါတွင် ဟံသာ ဝတီပြည်၌ သဌေးသမီးဖြစ်ခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော် ကို နာကြားစဉ် (သုဘာထေရီဘိက္ခုနီမ) ကို” ခံပွဘိည၊ လျင်မြန် သော ငြိမ့်လှအဘိညာဏ်ရှိသောအရာဝယ် အသာဆုံး အမြတ် ဆုံး (ဧတဒဂ်) ရာထူး၌ ထားတော်မူသည်ကို အားကျကာ၊ အဓိ ကာရကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီးလျှင် (ထိုခံပွဘိညဧတဒဂ်ရာထူးကို) ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလေသည်။

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားရှင်က သဌေးသမီးသည် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ထိုဆုတောင်း ပြည့်စုံမည့် အကြောင်းကို ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

ဘဝအတွေ့တွေ

ထိုပြုအပ်သော ကုသိုလ်မှု စေတနာကံတို့ကြောင့် လည်း ကောင်း၊ တောင့်တမှုတို့ကြောင့် လည်းကောင်း ထိုဘဝမှစတင် သော် တာဝတိံဘုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ယာမာဘုံ၊ တုသိတာဘုံ၊ ထို့ နိမ္မာနရတိဘုံသို့ လည်းကောင်း၊ ဝဿဝတ္တိဘုံသို့ လည်းကောင်း

ရောက်ရ၏။ ထိုကံ၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုထိုဘဝတို့၌ မင်းတို့၏ မိဖုရားအဖြစ်သာလျှင် ပြုခဲ့ရ၏။

ထိုဘုံတို့မှ စုတေလတ်သော် လူတို့ဘုံ၌ စကြာဝတေးမင်းတို့၏ လည်းကောင်း၊ ပဒေသရာဇ် မင်းတို့၏ လည်းကောင်း မိဖုရား အဖြစ်ကို ပြုခဲ့ရ၏။

အလုံးစုံသောဘဝတို့၌ စည်းစိမ်ခံစားချမ်းသာခြင်းသို့ရောက် ၍ များစွာသော ကမ္ဘာတို့၌ ကျင်လည်ခဲ့ရ၏။

ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးတော်ခုနစ်ဖော်

ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာအခါ၌ ကာသိဘိုင်း၊ ဗာနုဏသီပြည်၊ ကိကိမင်းကြီး၏သမီးတော် ခုနစ်ဖော် အနက် စတုတ္ထမြောက် သမီးတော် “ဘိက္ခုဒါယိကာ” ဖြစ်လာ၏။

သမီးတော်ခုနစ်ဖော်တို့ကား (၁) သမဏီ၊ (၂) သမဏ ဂုတ္တာ၊ (၃) ဘိက္ခုနီ၊ (၄) ဘိက္ခုဒါယိကာ၊ (၅) ဓမ္မာ၊ (၆) သုဓမ္မာ၊ (၇) သံသဒါယိကာတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် (အစဉ်အတိုင်းအား ဖြင့်) ခေမာ၊ ဥပ္ပလဝဏ်၊ ဗဒ္ဒာစာရီ၊ ကုဏ္ဍလကေသီ၊ ကိသာ ဂေါတမီ၊ ဓမ္မဒိန္နာ၊ ဝိသာခါ ဟူ၍ ဖြစ်လာကြရ၏။

ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးတော်ခုနစ်ဖော်တို့သည် ကဿပဘုရား ရှင်၏ တရားတော်ကိုကြားနာရပြီး ခမည်းတော်ထံရဟန်းပြုခွင့် တောင်းကြ၏။ ခွင့်မပြုသောအခါ ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်တို့သည် အနှစ် နှစ်သောင်းကြာ ဆယ်ပါးသီလတို့ကို ဆောက်တည်ကာ အပျိုစင်တပဖြင့်ပင် ကောမာရီဗြဟ္မစရိယ အကျင့်ကို ကျင့်သုံး လျက် နေကြ၏။

ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တွင်

ဘိက္ခုဒါယိကာ မင်းသမီးဘဝမှ စုတေ၍ နတ်ပြည်လူ့ပြည် တို့၌ ကျင်လည်ခဲ့ရပြီး ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော ကာလဝယ် သဌေးသမီးဖြစ်၍ ခိုးသားကိုကြိုက်မိရာမှ မိမိအသက် ကို အနိုင်ရအောင်ယူပြီး ပရိပိုင်တို့ ကျောင်းသို့ရောက်၊ ပရိပိုင် မဖြစ်၊ ဝါဒတထောင်တတ်မြောက်၊ ရှင်သားရိပ္ပတ္တရာနှင့် တွေ့ တောင်းပန်ပြီး ဘိက္ခုနီမပြုလုပ်၊ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ပဋိသမ္ဘိ ဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်လေ၏။

တေဒဂ် ခွဲထူးရခြင်း

ထိုနောက်အဖို့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ် လေးပါး အလယ်၌ တေဒဂ်သွဲ့ထူးကို ပေးတော်မူရာ၌...

“ရဟန်းတို့။ ။ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကို လျင်မြန်စွာရအပ်၏။ ဂေါတမဘုရား၏ ကလည်းမ သာဝိကာများစွာတို့တွင် ကုဏ္ဍလကေသီ ဘိက္ခုနီသည် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပေသည်” ဟု ချီးကျူး မိန့်မြှောက်တော်မူကာ “ခိပ္ပဘိညာ” အရာဝယ် တေဒဂ်ရာထူး၌ ထားတော်မူလေ သည်။

(ဤသား ကုဏ္ဍလကေသီ ပတ္ထုကြောင်းတည်း။)

ကံကံမင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ပေန်မူ
ပဉ္စမသမီးတော် ‘ဓမ္မာ’မင်းသမီး

ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တွင်

လူခစီဝရဓရ-ဇေတဒဂ်

စောင်းပါးညံ့ဖျင်းသော သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံရာ၌

အသာဆုံးအမြတ်ဆုံးဘွဲ့ထူးရ

သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကိုမမြင်ပဲ
အနှစ်တရာပတ်လုံး အသက်ရှင်ရခြင်းထက်
သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သော
ပုဂ္ဂိုလ်၏တရက်မျှအသက်ရှည်ရခြင်းသည် မြတ်၏။ ။

ကိသာဂေါတမိဝတ္ထု

သာဓုတ္တိပြည်မှ ဆဋ္ဌေးဦးဆုံးသည် ရှေးကံတုန်၍ ကုရေ
လေးဆယ်မျှသော ရှေ့တိုးရှေ့ခဲများသည် အံ့ဩဖွယ်ရာမီးသွေး

ခဲများဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် သဌေးကြီးမှာ
ဗောဓိကြီးစွာရောက်၍ မစားမသောက်နိုင်ဘေ့ဘဲ အိပ်ရာထဲ
မှာလဲလျောင်း၍သာ နေရရှာ၏။

ထိုသဌေး၏ သူငယ်ချင်းတယောက် အိမ်သို့ရောက်လာ၍
အကျိုးအကြောင်းမေးရာ ငမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် အကြောင်း
စုံပြောပြရာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက အကြံတခုပေး၏။ အိမ်းရှဉ့်
ဖျာကိုခင်း၍ ထိုမီးသွေးတို့ကို စုပုံပြီး ရောင်းမည့်ဟန်ဖြင့် ထိုင်
နေပါ။ သဌေး မီးသွေးရောင်းနေပါကလားဟု မေးကြလျှင်
တိုတိုတုတ်တုတ်သာဖြေလိုက်ပါ။

တစုံတယောက်ကလာပြီး “သဌေး ရွှေတွေထိုင်ရောင်းနေပါ
ကလား” ဟု မေးလျှင် ပြောလာသူကို “ဘယ်မှာလဲရွှေတွေ”
ဟုမေးပါ။ “ဒီပစ္စည်းတွေပေါ့” ဟုဆိုလျှင် “ယူပေးစမ်းပါ”
ဟုပြောပြီး လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခံယူပါ။ ထိုသူ့သွေးပေးလျှင် သူငယ်
ချင်းလက်ထဲမှာ ရွှေတွေဖြစ်လာ ခါလိမ့်မည်။ ထိုအခါယူပေးသူ
သည် လူငယ်ဖြစ်လျှင် သမီးနှင့်ပေးစားပါ။ ထို ဂုဋ္ဌေသေးဆယ်
ပစ္စည်းကို သမက်အား အပ်နှင်းပြီး သမက်စီမံပေးအပ်သည့်
ပစ္စည်းကို သူငယ်ချင်းသုံးဆောင်ပါ။ အကယ်၍ သူငယ်မဖြစ်
လျှင် သားနှင့်ပေးစား၍ ထိုချေးမက စီမံပေးအပ်သော ဥစ္စာကို
သူငယ်ချင်းသုံးဆောင်ပါဟု နည်းလမ်းကောင်း ပေးလေ၏။

သဌေးသည် အကြံကောင်းပေဟု သဘောကျနေ၏။

ဘုန်းရှင်ကံရှင် ကိုသာဂေါတမီ

သဌေးသည် အိမ်ရှေ့၌ ဖျာခင်း၍ မီးသွေးများပုံထားကာ
ထိုင်နေ၏။ လူအများက မီးသွေးတွေ ရောင်းနေသလားဟု

မေးကြ၏။ “ငါ့ စွည်းငါမ ရှားလျှင် ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု တုံ့ပြန်ပြောဆို၏။

ထိုအချိန်တွင် ဥစ္စာပျက်ခဲ့သည့် သဌေးမျိုး၏သမီးဖြစ်၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပိန်လွန်းလှသော ကိသာဂေါတမီသည် ကိစ္စတခုဖြင့် လာယင်း သဌေးအိမ်ရှေ့ရောက်လာ၍ သဌေးကိုမြင်လျှင်....

“အို အဖေကြီး၊ ဘယ်လိုလဲ ရွှေတွေငွေတွေ ပုံပြီးရောင်း နေပါကလား” ဟု မေး၏။

“သမီး.... ဘယ်မှလဲရွှေတွေငွေတွေ” ဟု ပြန်မေးလေလျှင်

“အဖေကြီးက ရွှေပုံငွေပုံရွှေထားပြီး ထိုင်နေတာပဲ”

“သမီး.... အဲဒီရွှေငွေတွေ ယူပေးစမ်းပါ”

ကိသာဂေါတမီသည် လက်ခုပ်အပြည့်ယူပြီး သဌေးလက် တွင်းသို့ လောင်းထည့်ပေး၏။ သဌေးလက်ပေါ်၌ ရွှေငွေတို့ ဖြစ်သွားကြ၏။ သဌေးသည် အလွန် ဝမ်းမြောက်သွား၏။
သဌေးက....

“သမီးတို့အိမ် ဘယ်မှလဲ” ဟု မေး၏။ ကိသာဂေါတမီက မိဘအမည်နှင့်တကွ နေရာကိုပြောပြလေလျှင် သဌေးကအားလုံး သိ၏။ မျိုးရိုးနည်းတူညီ။ ကိသာဂေါတမီထံ အိမ်ထောင် မရှိသေးကြောင်းသိသဖြင့် ကိသာဂေါတမီ မိဘတို့ထံတွင် မိမိ သားနှင့် စေ့စပ်ပေးစားကာ အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာပြီး ကုဋေ သေးဆယ်သောဥစ္စာတို့ကို အပ်နှင်းပေး၏။

ထိုအခါမှ ပစ္စည်းအားလုံးတို့သည် ရွှေနှင့်ငွေချည်းဖြစ်ကြ သေကုန်သတည်း။

သားကိုပွေ့ကာ ဆေးဝါးရှာ

ဂေါတမီသည် မကြာမီပင် သားတယောက်ရ၏။ သားကို အသက်တမျှချစ်ရ၏။ သားကလေးသည် ပြေးကာလွှားကာ တိတိတာတာ မပီကလာပြောနိုင်သော အရွယ်မှာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတော့၏။

ကိသာဂေါတမီသည် သားသေခြင်းကိုမကြုံဘူး၍ အပူကြီး ပူရ၏။ သူ့သားကလေးအလောင်းကို မြို့ပြင်၌စုန်ပစ်မှာ သေ ချာ၏။ မစုန်ပစ်ရက် သားသေကိုမီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် ထုတ်ယူလာသူ တို့လက်မှယူပြီး အသက်ရှင်အောင်ကုနိုင်သော ဆေးဆရာရှိတန် တောင်း၏ဟု သားကလေးအလောင်းကိုပိုက်၍....

“ကျွန်တော်မ သားကလေးအတွက် အသက်ရှင်နိုင်တဲ့ဆေး ကိုသိကြပါသလား” ဟု အိမ်စဉ်လျှောက်၍ မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီကိုလူတို့က “သင် ရှေးနေပြီ၊ သေတဲ့သား အတွက် ဆေးလျှောက်ရှာနေတယ်” ဟုဆိုကြ၏။ ကိသာဂေါ တမီသည် “ငါ့သားအတွက်ဆေးကို သိသူကေန်ရှိမှာပဲ” ဟုမှတ် ထင်လျက် လှည့်လည်မေးမြန်းနေသေးသည်။ ထိုအခါပညာရှိ ယောက်ျား တဦးက တွေ့မြင်၍ “ဤ သူငယ်မသည် ထမ သားဦးကိုဖွားမြင်ပြီး၊ သားသေသည်ကို မတွေ့ကြုံဘူးသူဖြစ် ရမည်။ ငါသည် သူငယ်မကိုကူညီသင့်သည်” ဟု ကြံည်လျက် ထိုပညာရှိသောယောက်ျားက “ချစ်သမီး၊ သင်၏သားကလေး အတွက် အသက်ပြန်ရှင်မည့်ဆေးကို မြတ်စွာဘုရားသည်သိ၏။ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားရောက်မေးပါလေ” ဟု တိုက်တွန်း ညွှန်ပြလေ၏။ ကိသာဂေါတမီသည် သားငယ်ကိုပွေ့၍ ဘုရား ရှင်ထံသွား၏။

မုန်ညင်းစေ့ပေးပါ မုန်ညင်းစေ့ပေးပါ

ကိသာဂေါတမိသည် သားကလေးအလောင်းကို ပိုက်၍
မြတ်စွာဘုရားရှေ့တော်မှောက် ရောက်လျှင်....

“တပည့်တော်မ၏ သားကလေးအတွက် အသက်ရှင်ဆေးကို
သိတော်မူသည်ဆိုတာ မုန်ပါသလား” ဟု လျှောက်ထား၏။
မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကိသာဂေါတမိ၏ ဖက်ဖိုလ်ရကြောင်း
ရှေးကောင်းမှုကို မြင်တော်မူ၍ “သိလေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အဘယ်အရာကို ရှာခဲ့ရပါမည်နည်း” ဟု မေးသော်-

“ချစ်သမီး၊ တောင်းလှလေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်တွင် လူတဦး
တယောက်မျှ မသေဘူးသောအိမ်မှ မုန်ညင်းစေ့ တလက်ဖျစ်ကို
ရှာဆောင်ခဲ့လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ (တလက်ဖျစ်ဆိုသည်မှာ
လက်ညှိုးနှင့်လက်မဖြင့်သာ ယူခြင်းကိုဆိုလိုပါသည်။)

ကိသာဂေါတမိသည် ဝမ်းသာအားရ ကလေးအလောင်းကို
ပိုက်၍ သာဝတ္ထိမြို့ အစွန်အဖျား အိမ်မှစကာ တမြို့လုံးလိုက်၍
တောင်း၏။ မသေဘူးသောအိမ်မရှိ။ တအိမ်မှပင် မုန်ညင်းစေ့ကို
မရခဲ့ပေ။

တရားတော်ကို နာကြားရလျှင်

ညနေချမ်း ရောက်လျှင် ကိသာဂေါတမိက “ဤကိစ္စမှာ
အလွန်ခက်ခဲသောကိစ္စ ဖြစ်၏။ ငါ့မှာသာ ငါ့သားသေသည်ဟု
ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ တရွာလုံးမှာလည်း အသက်ရှင်သူထက် သေသူ
က ပိုများခဲ့သည်” ဟု စိတ်ထဲတွင် သံဝေဂဉာဏ်ပေါ်လာ၏။

ကိသာဂေါတမိသည် ဤသို့သံဝေဂဉာဏ်ဝင်သည်နှင့်တပြိုင်
နက် သား၌ချစ်သော နူးညံ့သည့် နှလုံးသားသည် မာကြော၍

လာ၏။ ကိသာဂေါတမိသည် သား၏ရုပ်အလောင်းကို တော၌ စွန့်၊ စံခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်သို့ သွားရောက် ရှိခိုးကာ သင့်ရာ၌ ထိုင်နေလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ကိသာဂေါတမိကို....

“ချစ်သမီး ဂေါတမိ။ ။ မုန့်ညင်းစေ့ တလက်ဖျစ် ရခဲ့ပြီ လော” ဟု မေးတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ မရခဲ့ပါ။ တမြို့လုံး၌ အသက်ရှင်သူထက် သေသူကသာ ပိုမိုပေါများပါ၏”

ဟု လျှောက်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက....

“ဂေါတမိ၊ သင်သည် ငါ၏သားသာ သေသည်ဟု ထင်နေသည်။ သေခြင်းတရားဆိုသည်မှာ သတ္တဝါတို့တွင် အစဉ်ကပ်လျက် အမြဲတည်ရှိနေသော သဘောတည်း။ သေမင်းသည် သတ္တဝါတို့အလိုမပြည့်ဝမီ (သား မယား ပစ္စည်း ဥစ္စာ တူယံတာ ခင်မင်ပျော်ရွှင်၍ မဝမီသာလျှင်) ရေအလျဉ်ကြီးကဲ့သို့ မျှောယူ ဆွဲငင်လျက် အဝါယ်တည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ပင် ပစ်ချတတ်လေ၏”

ဟု မိန့်တော်မူ၍ တရားဟောတော်မူလိုသဖြင့်....

“ရေအလျဉ်ကြီးသည် အိပ်ပျော်နေသော ရွာသူ ရွာသား အပေါင်းကို တိုက်မျော၍ သွားသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ သေမင်းသည် သား၊ သမီး၊ ကျွဲ၊ နွား စသည်တို့ဖြင့် လွန်စွာမေ့လျော့၍ အထူးထူးအထွေထွေကပ်ငြိသော စိတ်ရှိသည့် ထိုသတ္တဝါတို့ကိုဆွဲငင် ယူဆောင်၍ သွားလေ၏”

ဂါထာတော်၏ အဆုံး၌ ကိသာဂေါတမီသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အခြား များစွာသော သူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

ထိုကိသာဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားထံ ရဟန်းအဖြစ် ဘောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိသာဂေါတမီကို ဘိက္ခုနီမတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍ ရဟန်းပြုစေ၏။ ကိသာဂေါတမီ ထေရီဟု ထင်ရှား၏။

ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ကိသာဂေါတမီထေရီသည် ဝိပဿနာတရားကို ပွားများကြိုးကုတ် အားထုတ်၏။

တနေ့တွင် အလှည့်ကျ၍ ဥပုသ်အိမ်သိမ်အပြင်၌ ဆီမီးထွန်းရာမှ ဆီမီးတောက်ကိုကြည့်ရှုကာ ထိုင်နေယင်း ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းတို့ကို မြင်လျှင်....

“ဤဆီမီးအလှုံတို့သည် ဖြစ်၍ဖြစ်၍ပျက်၍ပျက်၍နေကြ၏။ ထို့အတူပင် သတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်လည်းဖြစ်ကြ၍ ပျက်လည်းပျက်ကြရ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သူများသာမထင်ပဲ ရှိကြကုန်၏” ဟု အာရုံနိမိတ်ကို ယူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတော်ဝယ် ထိုင်နေတော်မူယင်းကပင် ရောင်ခြည်တော်ကို ဖြန့်လွှတ်၍ ကိသာဂေါတမီ၏မျက်မှောက်၌ နေတော်မူ၍ ဟောတော်မူသကဲ့သို့ပင်....

“ချစ်သမီးဂေါတမီ။ ။ ချစ်သမီး စဉ်းစားမိသည့် အတိုင်း မှန်လှပေ၏။ သတ္တဝါတို့သည် ဤဆီမီးအလှုံကဲ့သို့ ဖြစ်လည်းဖြစ်ကြ၏။ ချုပ်လည်းချုပ်ကြကုန်၏။

နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြသူများသာမထင်ပဲ ရှိကြကုန်၏။
 ဤသို့နိဗ္ဗာန်တရားကို မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် မမြင်ရသူတို့
 ၏ အနှစ်တရာအသက်ရှင်ရခြင်းထက်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မဂ်ဉာဏ်
 ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့်မြင်ရသောသူ၏ တရက်မျှအသက်ရှင်ရခြင်း
 က မြတ်လှပေ၏” ဟု စကားဆက်ပြီး ဤဂါထာကို
 ဟောတော်မူ၏။

၁၁၄။ ယော စ ဝဿသတံဇီဝေ၊ အပဿံ အမတံ ငဒံ။
 ကောဟံ ဇီဝိတံသေယျော၊ ပဿ တော အမတံ
 ပဒံ။

၁၁၄။ သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကိုမမြင်ပဲ အနှစ်တရာ
 ပတ်လုံး အသက်ရှည်ရခြင်းထက်၊ သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို
 မြင်သောပုဂ္ဂိုလ်၏တရက်မျှ အသက်ရှည်ရခြင်းသည် မြတ်၏။

ဟူ၍ ဟောတော်မူသောအဆုံး၌ ကိသာဂေါတမိထေရီသည်
 အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာထေရီမ ဖြစ်လေ၏။ ငဋ္ဌိသမ္ဘိဒါ
 လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ သဟဿဝဂ် ၁၃- ကိသာဂေါတမိ ဝတ္ထု)

သိကြားမင်း၏ အမေးကို ဖြေကြားတော် မူခြင်း

(ဓမ္မပဒ ဗြဟ္မဏဝဂ် ၁၂- ကိသာဂေါတမိဝတ္ထုမှ)

တနေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် “ဂိဇ္ဈကုဋ်” တောင်၌
 သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် သိကြားမင်းသည် နတ်ပရိသတ်နှင့်တကွ
 ရှင်ဘော်ဘုရားထံ ဝင်ရောက်၍ တရားစကားများ နာကြား
 နေ၏။

ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီ ထေရီသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရန် ကောင်းကင်ခရီးမှ စျာန်ယာဉ်ဖြင့် ကြွလာတော်မူရာ သိကြားမင်းနှင့် နတ်ပရိသတ်တို့ကိုမြင်၍ မဝင်တော့ပဲ ပြန်သွားလေ၏။

သိကြားမင်းက မြင်လေရာ....

“အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းကင်မှကြွလာပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်၍ပြန်သွားသည့် ဘိက္ခုနီမသည် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ခေါ်ပါသလဲဘုရား”

“သိကြားမင်း။ ။ဤဘိက္ခုနီအား ပုံသကူသင်္ကန်းကိုဆင် မြန်းသည့် ထေရီတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ငါ၏သမီးတော်ကြီး ကိသာဂေါတမီဖြစ်ပေသည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး-

၃၉၅။ ပုံသကူလဓရံ ဇန္တု၊ ကိသံဓမ္မနိသန္တိတံ။
ဧကံ ဝနသ္မိ စျာယန္တံ၊ တမဟံ ပြုမိဗြာဟ္မဏံ။

၃၉၅။ ပုံသကူသင်္ကန်းကိုဆောင်သော ကြုံလှို၍ အကြော ပိုင်းပိုင်းထသော တယောက်တည်းဘောထဲ၌စျာန်ဝင်စားလေ့ရှိသောထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို(မထောင်းမှုကို အကုန်ပယ်၍ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သော)ဗြဟ္မဏဘု ငါဘုရားဟော၏။ ။ဟူ၍ဟောကြားတော်မူ၏။

ကိသာဂေါတမီ၏

အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ရှေးဆုတောင်းများကား

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ တမ္ဘာတသိန်းထက်ဝယ် ပဒုမုတ္တမြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူသည်တွင် ဟံသာဝတီမြို့တွင် မထင်မရှားအမျိုး

သမီးတယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းစပ် ကိုးကွယ်၍
ကျောင်းတော်တွင် တရားတော်ကို မပြတ်နာကြား၏။

တနေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်က(ခေါင်းပါးသောသင်္ကန်း
ကိုဆောင်လေ့ရှိသော ရဟန်းမကို တေဒဂ်အရာထား၍ချီးကျူး
တော်မူသည်ကို)ကြားသိမြင်တွေ့ရလေလျှင် များစွာအားကျလှ
သဖြင့် စွမ်းအားအလျောက် လူဖွယ်ဝတ္ထုများ လူဒါန်းကာ
မြတ်စွာဘုရားကို ဦးတိုက်၍ ထိုတေဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို တောင်းခဲ့၏။
မြတ်စွာဘုရားသည် တေဒဂ်ရာထူးအတွက် ဤဆမ္ဘာမှ ကမ္ဘာ
တသိန်းထက်၌ ပွင့်တော်မူသော ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား
လက်ထက်တွင် အသင်၏ဆုတောင်း ပြည့်လတ်ဟု ပျဉ်းဒိတ်
ကောင်းမိန့်ကြားတော်မူ၏။

မယင်ရှားသောအမျိုးသမီးသည် ဝမ်းမြောက်စွာ အသက်
ထက်ဆုံး ပစ္စည်းပေးပါးဘို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးလျက် ဤဘဝမှ
စုတသေော် တာဝတိံသာဘုံသို့ ရောက်ရ၏။

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ကဿပဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလျှင် ဗာရာ
ဏသီပြည်၌ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ကိကီ
မင်းကြီး၏ သမီးတော်ခုနစ်ယောက်တွင် “ဓမ္မာ”အမည်ရှိ (၉)မ
မြောက်သမီးတော်ဖြစ်ခဲ့၏။ သမီးတော် ခုနစ်ယောက်တို့သည်
မည်းတော်ထံ ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းကြရာမည်းတော်မင်းကြီး
က ခွင့်မပြုသဖြင့် အနှစ်နှစ်သောင်း သက်တမ်းတလျှောက်လုံး
အပျိုစင်ဘဝဖြင့် ကောမာရီဗြဟ္မစရိယအကျင့်ကို ကျင့်သုံးလျက်
နေကြ၏။

ဤကောင်းမှုကံ စေတနာတို့ကြောင့် နတ်ပြည်လူ့ပြည်တို့၌ ကျင်လည်ခဲ့ရပြီး ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်စောဘိမ္မသောကာလတွင် ‘ကိသာဂေါတမီ’အမည်ဖြင့် ဖြစ်လာပြီး သားသေကဲ့အကြောင်း ပြုကာ ဘုရားရှင်တော်မောက် ရောက်၍ တရားရကာ ရဟန္တာ ထေရီမအဖြစ် ပဋိသန္ဓိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ဆိုက် ရောက်ခဲ့လေ၏။

တေဒဂ် ဘွဲ့ထူးရခြင်း

ကိသာဂေါတမီထေရီသည် ရှေးဆုတောင်းအတိုင်း “ခေါင်း ပါးသောသင်္ကန်း” ကိုသုံးဆောင်၍ အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် ကျင့်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား အစဉ်အတိုင်း တေဒဂ်ဆုထူးဌာနန္တရ ထားတော်မူရာတွင်ကိသာ ဂေါတမီအား....

“ရဟန်းတို့။ ။ ငါ၏ ဘိက္ခုနီမ များစွာတို့တွင် ကိသာ ဂေါတမီသည် (သုံးမျိုးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ခေါင်းပါး ညံ့ဖျင်းသော သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံဆင်မြန်းရာ၌) အသာဆုံးအမြတ် ဆုံးဖြစ်ပေ၏” ဟု ချီးကျူးမိန့်မြှောက်တော်မူကာ “လူခဝိစရဓရ- တေဒဂ်” ဆုထူး၌ ထားတော်မူလေသည်။

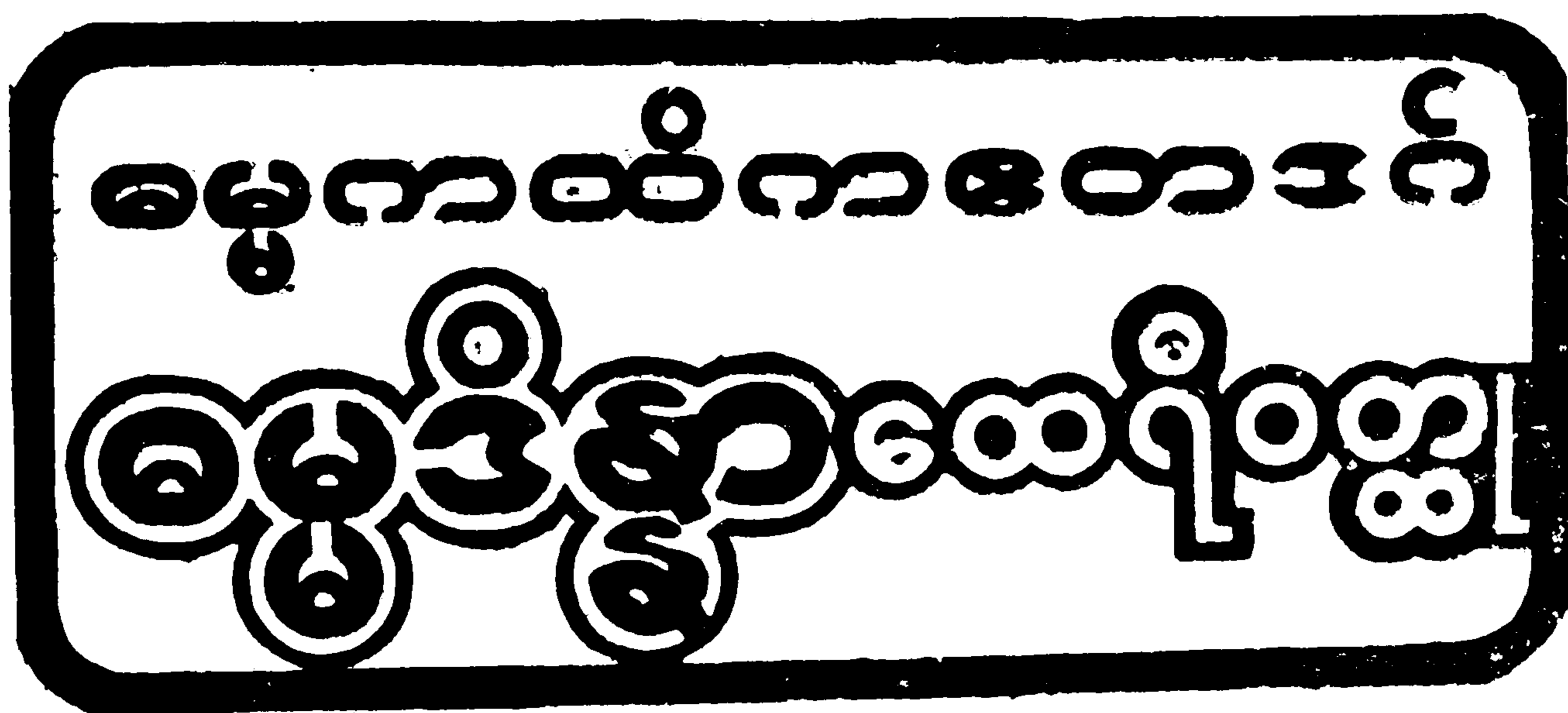
ကိုကိမင်းကြီး၏ သမီးတော်ခုနစ်ဖော်မှ

ဆဋ္ဌမမြောက်သမီးတော်

“သုဓမ္မာ”မင်းသမီး

ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တွင်

တရားဟောရာတွင် အသာဆုံးအမြတ်ဆုံးဘွဲ့ထူးရ

“အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ အတိတ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊
အနာဂတ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ ဗစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ၌ လည်း
ကောင်း ကြောင့်ကြမှုမရှိ။

ကြောင့်ကြမှုမရှိသော စွဲသမ်းမှုကင်းဆောထိုပုဂ္ဂိုလ်
ကို (မဆောင်းမှုကို အကုန်ပယ်၍ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်
သော) ဗြဟ္မဏဟု ငါဘုရားဟော၏”။

ဓမ္မဒိန္နာ၏ ရှေးဆုတောင်း

လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတသိန်းထက် ဒုမုတ္တရာ မြတ်စွာဘုရား
လက်ထက်ကပင် ဗျာဒိတ်တော်ငန်ဆင်ခဲ့သည်။

ဖုဿမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တွင် အလှူရဲရင့်ခဲ့သည်။

ဏဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် ကိင်္ဂီမင်းကြီး၏သမီး
တော် ခုနစ်ယောက်အနက် ခြောက်ယောက်မြောက် “သုဓမ္မာ”
မင်းသမီးဖြစ်၍ အနှစ်နှစ်သောင်း အမျှစင်စင်ဖြင့် မြတ်သော

အကျင့်ကိုကျင့်ခဲ့၏။ ကမ္ဘာ့သိန်းကလပတ်လုံး လူ့ဘုံနတ်ဘုံ
 ကျင့်လည်ခဲ့ရသည်။ (ဤသို့ ဘဝအထွေထွေ မှတ်သားဖွယ်ရာ
 များကို ရဟန္တာထေရီမ ဖြစ်တော်မူပြီးသည်နောက် မြတ်စွာ
 ဘုရားသခင်ရှေ့မှောက်၌ကျူးရင့်တော်မူသောထေရီအပါဒါန်၌
 ထင်ရှားစွာ ဖတ်ရှုတော်မူကြပါကုန်။)

နောက်ဆုံးဘဝတွင်

ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်၌ ဤသို့
 ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သဌေးသမီး ဓမ္မဒိန္နာဟူ၍ဖြစ်လာ
 ၏။ ရှေးရှေးဆုတောင်းကောင်းမှုကံ အကျိုးပေးတို့ကြောင့်
 အလွန်အဆင်းလှကြောင်း မာဂဓဘတိုင်းလုံး ကျော်ကြား
 သေးသည်။ များစွာသောသဌေးသားအပေါင်းက လက်ဆောင်
 ပဏ္ဏာများ ပေးပို့ စေလွှတ်ကာ လိုက်ထပ်ခွင့် တောင်း
 ကြသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက ငယ်စဉ် ဟန္တသိုလ်တွင် ပညာသင်ဖက်
 မိတ်ဆွေ ဝိသာခသဌေးနှင့် ဓမ္မဒိန္နာကို ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်
 ခဲ့သည်။

အနာဂါမ်ဝိသဘာဝ သဌေး

အနာဂါမိဝိသာခသဌေး

ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် သဌေး အလွန်ပေါသောတိုင်းပြည်ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာ ဘုရားသခင်သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပထမဆုံးကြွတော်မူစဉ် ဝိသာ ခသဌေးသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့်အတူ သွားရောက် တရားနာ ရာမှ သောတာပန်အဖြစ် ရောက်ခဲ့သည်။

(သောတာပန်ဆိုသည်မှာ ကာမတဏှာကိုမခွာနိုင်သေး၊ အိမ် ထောင်ရေးကို လက်မလွှတ်နိုင်ကြသေးပါ။ ။မှတ်ချက်)

ဝိသာခသဌေးသည် သောတာပန်ဖြစ်သည့်အလျောက် မြတ် စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့ မပြတ်တရားနာသွားသည်။ ဓမ္မဒိန္နာ ကမ္မ စည်းစိမ်ချမ်းသာများခံစားပြီး အလှပြင်၍ အားမရသေး သဖြင့် ဝိသာခသဌေးက အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သော်လည်း ကျောင်း တော်သို့မလိုက်ပေ။ ဝိသာခသဌေးသည် တရားနာယင်း တရား တော်နှင့်အသိဉာဏ် အခန့်သင့်စွာ ပဏာရပြီး ဉာဏ်အမြင် ပွင့် လင်းကာ သဏဒါဂါမိဖိုလ်မှ နောက်တနေ့ တဆင့်တက်ကာ အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

အနာဂါမိဖိုလ်သို့ရောက်လေသော် “ငါသည် ဥစ္စာနှင့် အား လုံးကို ဓမ္မဒိန္နာအား သိမ်းပိုက်စေရန် သင့်၏” ဟု ကြံစည်လေ၏။

(တရားများများနာယင်း ဉာဏ်အမြင်ပွင့်ခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက် လျှင် တရားထူးရတတ်ပုံမှာ သတိပြုစရာကောင်းလှသည်။)

(ဝိသာခသဌေးသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းတည်းဟူသော မိတ်ဆွေ တောင်းနှင့် ပေါင်းဖက်မိ၍ ဘုရားတရားတော် နာကြားရပြီး

သောတာပန်မှ အနာဂါမ် အရိယာအထိ ဖြစ်ရပုံမှာ လည်း မိတ်ဆွေကောင်းလိုအပ်ကြောင်း သတ်ပြုအပ်ပေသည်။)

လင်နှင့် မယား ဝတ္တရား

ဓမ္မဒိန္နာ၏ နေ့စဉ် အလုပ်မှာ ဝိသာခသဌေး ပြန်ချိန်တွင် သေသာပြကင်းတံခါးမှ လမ်းမကိုသာမျှော်နေတတ်သည်။ လင် ဘော်မောင်ရထားနှင့်ပြန်လာလျှင် ပြတင်းပေါက်မှလက်မြှောက်ကာ အစွမ်းကုန်ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ဝိသာခသဌေးကလည်း ချစ်မယားကလေးအား ပြန်လည်ပြုံးပြကာ လက်မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်တတ်လေသည်။

ထိုနေ့မှာမူပြတင်းပေါက်ကိုနေရသူက လက်ပြသော်လည်းဝိသာခသဌေးကြီးမှာ အလွန် ငြိမ်သက်သော ကျွန်းဖြင့် ဓမ္မဒိန္နာကို မကြည့်ပဲ သာလျှင် လာလေ၏။ “ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်” ဟု ဓမ္မဒိန္နာသည် စဉ်းစား၏။ “ရှိစေဦး၊ ထမင်းစားချိန်ကျမှ သိရမည်” ဟု စောင့်စား၏။

ထမင်းစားချိန်၌ ထမင်းကို အနီးသို့ပို့စေ၏။

ထိုအခါ ဝိသာခ ဒါယကာသည် အခြားနေ့တို့၌ ဓမ္မဒိန္နာအား -

“လာပါ၊ အထူးစားကြမယ်” ဟု ခေါ်လေ့ရှိ၏။ ယနေ့မှာကား စကားမပြောပဲစား၏။ ဓမ္မဒိန္နာက “တခုခုကြောင့် စိတ်ဆိုးနေတာပဲ” ဟု ထင်၏။

ဝိသာခ ဒါယကာသည် ချမ်းချမ်းသာသာနေသော အချိန် ဓမ္မဒိန္နာအား ခေါ်၍ -

“ဓမ္မဒိန္နာ၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားယဇ်းက လောကုတ္တရာတရားကို ရရှိသိမြင်ခဲ့ပြီ။ လောကီအမှု အပြုအမူများနှင့် မသင့်တော်ပါ။ ဓမ္မဒိန္နာသည်သာလျှင် ဤအိမ်၌ရှိသော ဥစ္စာနှင့်အားလုံးကို သိမ်းပိုက်ပါလော့” ဟုဆို၏။

ဓမ္မဒိန္နာသည် အနာဂါမ်သဌေးကြီး၏စကားကို ကြားရလျှင် ဒေါသစိတ် ဝင်သာသော်လည်း ပါရမီရှင်ကြီးတဦး ဖြစ်သည့် အလျောက် ချက်ချင်းပင် ဒေါသသိမ်းကာ အကြံတမျိုး ပေါ်ပေါက်သည့်အလျောက် သူတို့အပ်သောတံဘေးပေါက်ကို မည်သူလက်ခံပါမည်နည်း၊ ငါလည်း ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းမည်ဟု ကြံစည်လေ၏။

ဓမ္မဒိန္နာ၏ ဗုဒ္ဓမြတ်သောမာန

ဓမ္မဒိန္နာက—

“အရှင်သဌေးမင်းရရှိတဲ့ လောကုတ္တရာတရားကို မိန်းမများလည်း မရနိုင်ဘူးလား”

“ရနိုင်ပါတယ်၊ အားထုတ်တဲ့သူတိုင်း မဂ်ဖိုလ်ရဲ့အကြောင်းခံ ရှေးကဲ့သို့လ် ရှိသူတိုင်း လောကုတ္တရာတရားကို ရယူနိုင်ကြပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုလျှင် ဒီခန္ဓာကိုယ် အပုပ်ကောင်ကြီးနဲ့ ကာမဆုဂ္ဂစရိုက်အလိုလိုက် နှစ်ခြိုက်ခုံမင်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ နေရမှာကိုယ်လိပ်ပြာကိုယ်ရှက်လှပါတယ်။ ကျွန်တော်မအား ဘိက္ခုနီမရဟန်းပြုခွင့်ပေးစေချင်ပါတယ်”

ဝိသာခသဌေးမှာ ဓမ္မဒိန္နာ တကယ်ပင် ရဟန်းပြုရန်စိတ်ထက် သန်နေကြောင်းသိရလျှင် အလွန်ပင်ဝမ်းသာသွားရှာသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ သွားရောက်၍ ဓမ္မဒိန္နာသဌေးမ ရဟန်း ပြုမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားသေလျှင် မင်းကြီးမှာလည်း များစွာအားရလျက် မိမိပါ ပါဝင်ချီးမြှောက်မည့် အကြောင်း မိန့်ကြားလေ၏။

ကြီးကျယ်လှသော ရဟန်းပြုပွဲကြီး

အချောအလှတူင် နာမည်ကြီးသော ဓမ္မဒိန္နာသည် လင်တော် မောင် ဘေးအပ်သော ကုဋေရှစ်ဆယ်ကို စွန့်ပယ်၍ ရဟန်းမ ပြုဘော့မည့်အကြောင်း၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကျောင်း တော်သို့ အခမ်းအနားဖြင့်ပို့ဆောင်မည့် အကြောင်းတို့မှာ ရာဇ ဂြိုဟ်တမြို့လုံး ပြော၍မဆုံးနိုင်သော သတင်းဖြစ်နေ၏။

ဝိသာခသဌေးကလည်း များစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာ တို့ဖြင့် အလှပွဲကြီးကိုကျင်းပပြီး ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကိုယ်တိုင် သားတော် သမီးတော်၊ မှူးတော်မတ်တော်တို့ကိုပါ လိုက်စေလျက် စစ်အင်္ဂါ လေးပါးဆင်ယင်ပြီး မင်းကြီးနှင့် ဝိသာခသဌေးတို့ ရွှေဆောင် ကာ ဓမ္မဒိန္နာအား ရတနာခုနစ်ပါး ခြယ်လှယ်ထားသည့် ရွှေထမ်း ဇင်ပေါ်၌တင်ပြီး ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးကိုလှည့်လည်၍ ကျောင်းတော် သို့ ပို့ဆောင်ကြလေသည်။

မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရွှေဆောင်သဖြင့် တမြို့လုံးရှိ သဌေး သူကြွယ်မှစ၍ တိုင်းသူပြည်သားများပါ ပါဝင်ပို့ဆောင်ကြရာ အလွန်အလွန် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော ရဟန်းပြုပွဲကြီး ဖြစ် တော့သည်။

ဘိက္ခုနီမ ဦးရေတိုးပွားလာခြင်း

ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမ ပြုသော သဘင်းကြီးမှာ မဇ္ဈိမတနိုင်ငံလုံး ကျော်စော သွားလေသည်။ လာရောက် ဖူးမြင် ကြသည် မှာ ပရိသတ်မစဲပေ။ သဌေးမဘဝတွင် လူတိုင်းမြင်ခွင့်မရကြ၊ သင်္ကန်း ဝတ်တော့မှ ဖူးခွင့်ရကြသဖြင့် ချောကြောင်းလှကြောင်းမှာပို၍ ပြောလာကြသည်။ ပြောလာလေ ဖူးမြင်သူများလေနှင့် လူဖွယ် ဝတ္ထုများ ဘိက္ခုနီမကျောင်းတွင် စောင်လိုပုံနေသည်။

ဓမ္မဒိန္နာကို ကြည်ညိုအားကျပြီး အမျိုးသမီးအများအပြား လူ့ဘောင်စွန့်၍ ရဟန်းပြုကြသည်။

ရဟန္တာမအဖြစ်သို့

ပရိသတ်သာလွန်းသဖြင့် ဓမ္မဒိန္နာထေရီမှာ တရားအားထုတ် ချိန်မရနိုင်တော့သဖြင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကြီးထံ ဆိတ်ငြိမ်ခေါင်း ပါး လူအများနှင့် မဆက်ဆံသည့် တောရွာကလေးသို့ သွားပြီး တရားအားထုတ်လိုကြောင်း လျှောက်ထားရာ ခွင့်ပြုချက်သေ ဖြင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဘိက္ခုနီအမှူးပြု၍ အဖော်ဘိက္ခုနီမများနှင့် တကွ ဝေးကွာသောတောရွာကလေးကိုအမှီပြု၍ စောကျောင်း ကလေးတခုကိုမှီတင်းပြီး တရားအားထုတ်လေရာ (ရှေးလွန်လေ ပြီးသောအခါက သင်္ခါရတရားတို့ကို ဉာဏ်ပညာဖြင့် ကြိတ်ချေ သုံးသပ်ခဲ့ဖူးသည့် အထောက်အပံ့များကြောင့်) မကြာမြင့်မီပင် လျင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက် ကာ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဓမ္မဒိန္နာဘား အနာဂါမ်ပြဿနာမေးပုံ

ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် ငါ၏ ရဟန်း ကိစ္စကား အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သတ္တဝါတို့၏အကျိုးကို သယ် ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်ပြီး ဘုရားရှင်ထံမှ သာသနာ ပြန့်ပွားမည့်အလုပ်ကို လုပ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူး ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့နှင့် အတူ ပြန်ခဲ့ကြ လေ၏။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ပြန်လာပြီဟူသော သတင်း မှာ တမြို့လုံးပျံ့နှံ့၍သွားလေရာ ဝိသာခသဌေးကြီးမှာ “အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ပြန်လာလေသနည်း” ဟု ဘိက္ခုနီကျောင်း သို့ သွားရောက်ကာ ဓမ္မဒိန္နာဘား ရိုသေစွာရှိခိုး၍ အကဲခတ် လေ၏။

ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမားစွာဖြင့် မြင်ရသည့်အခါ တရားအတူး များရလာဟန်ရှိသည်ဟု အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ဖြေဆိုနိုင်သည့် မဂ်ပုစ္ဆာဖိုလ်ပုစ္ဆာတို့ကို မေး၏။ ဓမ္မဒိန္နာရဟန္တာ မထေရီမသည် မေးတိုင်းမေးတိုင်း ပြဿနာတို့ကို သံလျက်ဖြင့် ကြွေးရိုးကို ဖြတ် သကဲ့သို့ မဆုတ်မဆိုင် ဖြေဆိုလေ၏။ အနာဂါမ်နှင့် ဆိုင်သော ပြဿနာများကို ဖြေဆိုနိုင်သဖြင့် တဆင့်တက်၍ အရဟတ္တမဂ် နှင့် ဆိုင်သော ပြဿနာများကို မေးပြန်လေရာ ဝိသာခမှာ အနာဂါမ်မျှသာ ဖြစ်သေးရာ (မိမိသိပြီးသည့် မေးသင့်သည့်နယ် ပယ်ကို ကျော်လွန် သာသဖြင့်) ဓမ္မဒိန္နာသည် စူဠဝေဒလ္လသုတ္တန် ကြီးကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဤသုတ္တန်ကြီးကို ဟောကြားတော် မူသောကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ နှုတ်မြက်ချီးကျူးတော်မူခြင်းခံရပြီး ဓမ္မဒိန္နာ အရှင်မ၏ဂုဏ်သတင်းမှာ သာသနာတော် တည်ရှိနေသမျှ ထွန်းတောက်၍သာနေပေတော့မည်။

တရားတော်ကို ဟောကြားပြီးနောက်-

“ဒါယကာဝိသာခ၊ ဤတရားအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ဆက်တင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးပါလျှင် မြတ်စွာဘုရား သခင်ထံ ထပ်မံ မေးလျှောက်လေဦးလော့” ဟု မိန့်တော်မူပြီး ဆက်လက် စကားမပြောတော့ပဲ နေလေရာ၊ ဝိသာခအနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ဓမ္မဒိန္နာအရှင်မအား လကျော်ရစ် သုံးပတ်လှည့်ရှိခိုးကာ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ သွားသေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ချီးကျူးတော်မူခြင်း

ဝိသာခသဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားထံ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမအား မိမိကမေးပုံ၊ ဖြေကြားပုံအလုံးစုံကို လျှောက်ကြားရာ မြတ်စွာဘုရားသခင်က-

“ငါ၏သမီးတော် ဓမ္မဒိန္နာသည် ကောင်းစွာဖြေဆိုခဲ့ပေပြီ၊ ငါဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေဆိုရသည်ရှိသော် ငါ၏သမီးတော်ဖြေဆိုသည့်အတိုင်းပင် ဖြေဆိုပေရာ၏” ဟု မိန့်တော်မူကာ တရားဟောတော်မူလို၍ ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

၄၂၂။ ယဿ ပုရေ စ ပစ္ဆာစ၊ မဇ္ဈေ စ နတ္ထိ ကိဉ္ဇနံ၊
အကိဉ္ဇနံ အနာဒါနံ၊ တမဟံ ပြုမိ ပြဟ္မာဏံ။

၄၂၂။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား အတိတ်ခန္ဓာ၌လည်းစောင်း၊
အနာဂတ်ခန္ဓာ၌ လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ၌ လည်းကောင်း
ကြောင့်ကြမှုမရှိသော စွဲလမ်းမှုကင်းသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဗြဟ္မဏ
ဟု ငါဘုရားဟော၏။

(ဒေသနာဆုံးလတ်သော် များစွာသောသူတို့ သောတာပတ္တိ
ဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။)

ထပ်မံချီးကျူးခံရပြန်ခြင်း

ထို့နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီအား
သာဓုကောင်းချီးပေးတော်မူပြန်ပြီးလျှင်....

“ဒါယကာဝိသာခ၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမသည် ပညာရှိ၏။

ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမသည် များမြတ်
သောပညာရှိ၏။

ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ငါဘုရားကိုအကယ်၍ ထိုအနက်
သဘောကို သင် မေးမြန်းလျှင် ငါဘုရားသည်လည်း
ထိုအနက်သဘောကို ဓမ္မဒိန္နာ ဖြေကြားလိုက်သကဲ့သို့ပင်
ဖြေကြားမည်ဖြစ်၏။”

တရားဟောကောင်းလှ၍

ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန္တာအရှင်မသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဘိက္ခုနီမ
ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း သီတင်းသုံးနေစဉ်အခါ ပရိသတ်တို့
အား အမြတ်တရားများ အမြဲမပြတ်ဟောကြား၏။ အပျိုအရွယ်
ကလေးများပင် ရဟန်းအဖြစ် ခွင့်တောင်းပြီး ဘိက္ခုနီမလုပ်ကြ
၏။ ရဟန်းဘောင်ရောက်ကြသည့် အမျိုးသမီးများ ရေတွက်၍
ပင်မရနိုင်ကြလောက်အောင်များပြား၏။

တေဒဂ်ဆွဲထူးရရှိခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ အစဉ်အတိုင်း ဘိက္ခုနီမတို့ကို တေဒဂ်ဌာနန္တရ၌ ထားတော်မူရာတွင် ဓမ္မဒိန္နာထေရီအား ဤသာသနာတော်၌-

“ရဟန်းတို့(တရားဟောခြင်း၌ လိမ္မာကြသည့်) ငါဘုရား၏ တပည့်မ သာဝိဏ္ဏဘိက္ခုနီမတို့တွင် ဓမ္မဒိန္နာသည် အသးဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပေ၏” ဟု ချီးကျူးမိန့်မြှောက် (ဓမ္မကထိကတေဒဂ်) အရာထားတော်မူလေ၏။

ဆွမ်းခံဝတ်ကို မလွှတ်ကြ

အလွန်အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သဌေးမမူ ရဟန်းမ အဖြစ်ရောက်၍တကြောင်း၊ တရားဟောကောင်း၍တကြောင်း၊ ကြည်ညိုသူများ၍ တကြောင်း လူဒါန်းကြသည့်ပစ္စည်း လာဘ်လာဘမှာ တကျောင်းလုံးရှိ ဘိက္ခုနီမအပေါင်းတို့ပင် သုံးစွဲ၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေပေ၏။

မည်မျှပင် လာဘ်လာဘပေါများသောပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးကြသောပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ပင်ဖြစ်နေကြစေကာမူ ဆွမ်းခံဝတ်ကိုမလွှတ်ကြ၊ ရှင်တော်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ဆွမ်းခံ၍မျှ ဘတော်မူသည်။ ဆွမ်းခံဝတ်ကို ချီးမွမ်းတော်မူသည်။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီသည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ အမြဲမပြတ် ဆွမ်းခံ လှည့်လည်တော် မူသည်။ သို့သော် ယခင်နေခဲ့ဖူးသော အိမ်ရှိရာလမ်းကုန်ပင် ကြွတော်မမူ။ အနာဂါမ် သဌေးကြီးက ကြွစေချင်၏။ မျှော်၏။ ကြွတော်မမူခြင်းမှာ ပုထုဇဉ်များအနေ

နှင့် ကြွရောက်ခြင်းကို ထင်ရာအပြစ်ပြောမိက ငရဲသို့မလားစေလိုသော ဆန္ဒကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

တနေ့ ဝိ သာဓသဌေး ဓမ္မဒိန္နာထံ လာရောက်ဖူးမြော်သည်။ တရားဟောပြီးနောက် “တကာကြီးပြန်တော့” ဟု မိန့်ဆိုသည်။ အနာဂါမ်သဌေးက အိမ်စေ့လျှောက်၍ ဆွမ်းခံစရာမလိုပါ။ အိမ်ကိုနေ့စဉ်ကြွေးတတ်မှုပါ။ သို့မဟုတ်ပါက နေ့စဉ်ဆွမ်းပို့ပါမည်ဟု လျှောက်ထားရာ ဤစကားမျိုး နောက်ထပ်မလျှောက်ထားရန် ပိတ်ပင်လေသည်။

အသွားအလာဆင်ခြင်ရန်

ထိုနောက် ဆက်လက်၍ မိန့်ကြားပြန်သည်။

“အနာဂါမ်တကာကြီး၊ ငါ့ထံမကြာခဏ လာခြင်းသည် မသင့်လျော်။ လူဝတ်ကြောင်နှင့် ရဟန်း ခြားနားကြပြီးဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ်များ အတွေးမှားမည်ကို သနားသင့်သည်။ တရားနာလိုလျှင် ဘုရားရှင်ထံသွားပါ။ အနာဂါမ်ဘဝနှင့် ကျေနပ်မနေပါနှင့်။ ရဟန္တာ မဖြစ်သမျှ ဘုံဘဝနှင့်မကင်းနိုင်ပါ။ တကာကြီးသန္တာန်မှလည်း ကိလေသာများ ကျန်သေးသည်။ ကိလေသာမကုန်သေးလျှင် အညစ်အကြေးမဖင်ကြယ်ပဲ ရှိဖွယ်သာရှိတော့မည်။ ယနေ့ကစ၍ တကာကြီးအသွားအလာဆင်ခြင်ပါ’” ဟု ရှေ့ဆောင်ညွှန်ကြား တရားစကားနှင့် တာမြစ်တော်မူလေရာ ဝိသာဓသဌေးမှာ ရှိခိုးဝပ်တူး ပြန်သွားရလေတော့သတည်း။

ဓမ္မဒိန္နဘူတိမံ

ဧည့်သည်တော်များအား အထူးကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုများ ပြုလုပ်ပေးပါမည်။

ပဒမတ္တရဘုရားရှင်လက်ထက်

ဓမ္မဒိန္နာထေရီအလောင်းအမျိုးသမီးသည် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာ
ဘုရားလက်ထက်တော်အခါတွင် ဟံသာဝတီပြည်၌ ဆင်းရဲ
နှမ်းပါးသော သူတပါးအိမ်အလုပ် လုပ်ရသည့် အလုပ်သမ
(အစေခံ)ဖြစ်၍ ဉာဏ်ပညာရင့်ကျက်သော ပညာရှိသူ သီလ
စောင့်ထိန်းသူကလေး ဖြစ်၏။

တနေ့ ရေခပ်အသွား ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာ
ပက “သုဇာတမထေရ်” ဆွမ်းခံကြလာခိုက် မိမိစားသုံးရန် ယူ
ဆောင်လာသောမုန့်ကို လူဒဂ်နိုးလိုက်၏။

သုဇာတအရှင်မြတ်သည် အနီးရှိသစ်ပင်ရင်း၌ မိမိလှသော မုန့်အား ဘုဉ်းပေးနေသည်ကို မြင်ရလျှင် များစွာရှင်ကြည်ကာ သဒ္ဓါတိုးပွားလာလေသဖြင့် မိမိအိမ်ကလေးသို့ ဆွမ်းပင့်၍ ကျွေးပြန်၏။ အိမ်ရှင်သဌေးသည်အလုပ်သမ အစေခံမကလေး၏ စေတနာသဒ္ဓါတို့ကို များစွာနှစ်ထောင်းအားမရှိလှသဖြင့်မိမိ၏ သားနှင့် ပေးစားကာချေးမအရာ၌ ချီးမြှောက်၍ ထားလေသည်။

(အရှင်သုခဝတကား နိရောဓသမာပတ်မှ ထဦးစဖြစ်၍
ချက်ချင်းအကျိုးပေးလေသည်။)

ယောက္ခမ သဌေးကြီးနှင့် ချေးတို့သည် ပြတ်စွာဘုရား
ကျောင်းတော်သို့ အမြဲမပြတ်သွားကြကာ တရားဟောတို့ကို
နာကြားကြလျှင် သန့်တင် ပဒုမတ္တရတရားရှင်တို့ ဘိက္ခုနီ

ထေရီတပါးကို (ဓမ္မကထိဏတေဒဂ်အရာ)ထားတော်မူသည်ကို
တွေ့မြင်ရလျှင် များစွာဝမ်းမြောက်အားကျသော အလှူအမျိုးမျိုး
ပေး၍ ထိုတေဒဂ်ရာထူးဌာနန္တရကို ဆုတောင်းပတ္တနာမူပြုခဲ့လေ
သည်။

ထိုသဌေးချေးမသည် ထိုဘဝမှစုတေလတ်သော် တာဝတိံ
သာတုံ၌ ဖြစ်၏။

ဖုဿဘုရားရှင်လက်ထက်တွင်

ဤကမ္ဘာမှလွန်ခဲ့သော(၉၂)ကမ္ဘာထက်တွင်“ဖုဿဘုရား”
ပွင့်တော်မူလေသည်။ ဖုဿဘုရားရှင်၏ ခမည်းတော်မင်းကြီး
သည် ငါ၏သားဘုရားဟူ၍ မည်သူတစုံတယောက်မျှ ကိုးကွယ်
ခွင့်မရဲ။

မြို့သူမြို့သား တဦးတယောက်မှ ဆွမ်းလောင်းလှူခွင့် မရခဲ့
သဖြင့် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစကား ပြောကြားကြကုန်၏။

ဖုဿဘုရားရှင်၏ အမေတူ အမေကွဲဖြစ်ကြသော (ညီတော်
မင်း သားသုံးယောက်)ရှိ၏။ ပြည်စွန့်ပြည်ချား၌ သူပုန်ထကြနေ
ရာ မင်းကြီးက သားတော်သုံးယောက်တို့အား စေလွှတ်၏။
သူပုန်ရန်ငြိမ်းခဲ့သဖြင့် မင်းကြီးကနှစ်သက်တော်မူ၍ ‘လိုရာဆု’
ကိုဘောင်းစေ၏။

မင်းသားတို့က အခြားဆုကိုမယူလိုပါ။ မြတ်စွာဘုရားကို
ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးရသောဆုကိုသာ ရလိုပါ၏ဟု လျှောက်၏။
မင်းကြီးက ဤဆုမှတပါး အခြားဆုကိုယူလော့ဟု ဆို၏။

မင်းသားတို့က အခြားဆုကိုအလိုရှိပါ။ ဤဆုကိုသာပေး
တော်မူပါဟု ဆိုကြလျှင် မင်းကြီးက ဤသို့ဆိုလျှင် စာလ

အံ့ပိုင်းအခြားနှင့် လုပ်ကျွေးပြုစုပါဟု မိန့်၏။ မင်းသားတို့က ခုနစ်နှစ်ခွင့်တောင်း၏။ မပေးနိုင်ဟု ဆိုသော် သုံးနှစ်၊ တနှစ်၊ ခြောက်လအထိ လျှော့၍ လျှော့၍ တောင်းကြရာ သုံးလအထိ တိုင် သုံးလခွင့်ပြုချက်မကြ၏။

အတွင်းဝန်နှင့် ဘဏ္ဍာစိုး ဇနီးမောင်နှံ

မင်းသားတို့သည်အတွင်းဝန်အမတ်ကိုခေါ်၍မြတ်စွာဘုရား အမှူးပြု၍ သံဃာတော်ပေါင်း ၉၀၀၀၀ တို့အတွက် ကျောင်း စသော အဆောက်အဦတို့ကို အလှူအမြှန်ဆောက်စေ၏။

“မင်းသားသုံးဦးနှင့် ရဲမက်ရဲဘော် ၁၀၀၀” တို့သည် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်၍ သီတင်းသီလဆောက်တည် ကြပြီး ကျောင်းတော်မှပင် ဘုရားအစရှိသော သံဃာတော် တို့၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်အသွယ်သွယ်ကို ဖြည့်ကျင့်လျက် တရား နာယူလျက်နေကြကုန်၏။

(ဤမင်းသားသုံးဦးနှင့် ရဲမက် ၁၀၀၀ တို့သည်ကား ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တွင်ရသေ့ညီနောင်ရှင်တထောင်ဟု ကျော်ကြားသော ဥရုဝေလကဿပ၊ နဒိကဿပ၊ ဂယာကဿပ နှင့် နောက်လိုက်တပည့် ၁၀၀၀ တို့ဖြစ်လာကြ၏။)

ဝိသာခ သဌေးနှင့် ဓမ္မဒိန္နာ အလောင်းလျာများ

အတွင်းဝန် အမတ်သည် ဝေယျာ ဝစ္စ ဆောင်ရွက်သူ လူပေါင်း (၁၁၀၀၀) တသောင်းတထောင်တို့နှင့် ဘုရားအမှူး ရှိသောသံဃာတော်တို့အတွက် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို စီမံဆောင် ရွက် ချက်ပြုတ်ပေးလှူကြ၏။

လိုသမျှငွေကို မင်းသားသုံးဦးတို့၏ (ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော သဌေးသား)က မင်းသားတို့၏နယ်စား မင်းသားသုံးဦးတို့၏ ဘဏ္ဍာတို့ကိုမှ ဝ.လှည့်စီ ဝ.လှည့်စီ လှူဒါန်းရန် ဝတ္တုများ ပေးအပ်၏။

ထိုဘဏ္ဍာစိုး သဌေးနှင့် သဌေးကတော်သေး တို့သည် ရတနာသုံးပါး၌ သက်ဝင်ကြည်ညို၍သဒ္ဓါတရား ကြီးမားထက် သန်ကြ၏။ တခုကိုပေးပါဆိုလျှင် နှစ်ခုကိုပေးလှူ၏။ (ထိုဘဏ္ဍာ စိုး ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ဝိသာခသဌေးနှင့် ဓမ္မဒိန္နာတို့ဖြစ်လာ ကြ၏။)

ပြိတ္တာဖြစ်ကြသူများ

အတွင်းဝန်မင်း၏ ဆွေမျိုးအချို့သည် ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် တို့ကို သံဃာတော်များအား မကပ်မီ ခိုး၍စားကြ၏။ သားသမီး တို့ကိုလည်း ဦးဦးဖျားဖျားကျွေးကြ၏။ လူဖွယ်ပစ္စည်းတို့မှလည်း ကြိုက်ရာကိုခိုးယူကြ၏။ သေသော် ရဲဘုံသို့လားကြကုန်၏။

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်လွန်လျှင် ပြိတ္တာဘုံသို့ မျောက်ကြ ပြန်၏။ ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် (အတွင်းဝန်မင်းသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး)ဖြစ်လာပြီး ထိုဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့အား ရည်စူး လှူဒါန်းကာ အမျှဝေမှုကျွတ်လွှတ်ကြ၏။

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တွင်

ကိကီမင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ယောက်အနက် ခြောက် ယောက်မြောက် သမီးတော် သုဓမ္မာဖြစ်လာပြီး ညီအစ်မခုနစ်

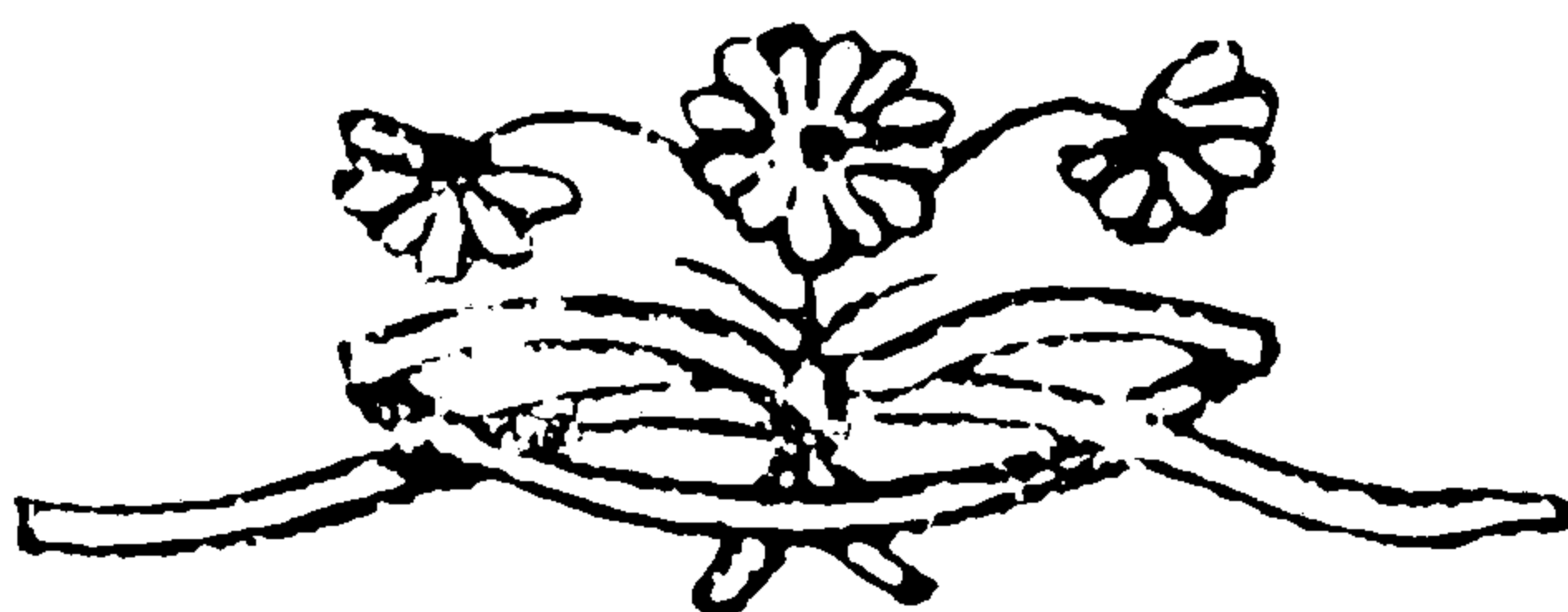

ဖော်တို့အနှစ်နှစ်သောင်းတိုင်တိုင် အပျိုစင်စင်ဖြင့် သီလဆောက်
တည်ကာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။

ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တွင်

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အနာဂါမ်သဌေးဝိသာခနှင့် ဓမ္မဒိန္နာ
ရဟန္တာအရှင် ထေရီတို့ဖြစ်လာကြ၏။

(ဓမ္မဒိန္နာဝတ္ထု ပြီး၏။)

ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါဝတ္ထု

ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါဝတ္ထု

ကိုကိုမင်းကြီး၏ သမီးတော်ခုနစ်ဖော်အနက် ခုနစ်ယောက်
မြောက် သံဃာဒါယိကာသည် နောက်ဆုံးဘဝ ပေါတမဘုရား
ရှင်လက်ထက်တွင် ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး ဖြစ်လာ၏။ ထို
ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး အကြောင်းစုံကို သက်သာစာစဉ်
အမှတ် ၃ တွင် အကျယ် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ယခု အကျဉ်းမျှသာ
ဖော်ပြပါအံ့။

ဆုထူးပန်ငါးဦး

ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဘဒ္ဒိယမြို့ရှိ မေဏ္ဍကသဌေးတွင် ဆုထူးပန်ဆင်
သူ ငါးဦးတို့ရှိကြ၏။ (၁) မေဏ္ဍကသဌေး၊ (၂) သဌေးကတော်
စန္ဒပဒုမ(၃) သားဓနဉ္စယ (၄)ချေးမ သုမနဒေဝီ (၅) ကျွန်
ပုဏ္ဏတို့ဖြစ်ကြ၏။ ဓနဉ္စယသဌေးနှင့် သုမနဒေဝီတို့မှာ ဘုန်းကံရှင်
“ဝိသာခါ”ကို ဖွားမြင်၏။ ဆုထူးပန်ဆင်သူ ငါးဦးစလုံး သော
တာပန် တည်ပြီးကြ၍ မြေးမကလေး ဝိသာခါသည် ခုနစ်နှစ်
အရွယ်ကပင် သောတာပန် တည်ခဲ့၏။

သာကေတမြို့သစ်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် အလွန်အလွန် ကြွယ်ဝကြသော သဌေးများပေါ်များ၏။ 'ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရနှင့် သာဝတ္ထိပြည်ရှင် ပသေနဒီ ကောသလမင်းတို့မှာ အပြန်အလှန် သမီးယောက်ဖများဖြစ်ကြ၏။ သာဝတ္ထိတွင် သဌေးရှားပါး၍ သဌေးတယောက်ပေးပါ။ မရလျှင်မပြန်ဟုဆို၏။ ဥစ္စာပစ္စည်းဆင်မြင်းကွဲ၊ နွား၊ တိုက်တာ အိမ်ခြေ အထွေထွေသော တပည့် တပန်း အပေါင်းနှင့် ပြောင်းရွှေ့ရမည့်ကိစ္စမှာ မလွယ်ကြ၍ မည်သူမျှ မလိုက်လိုကြ။

ဓနုဉ္ဇယနှင့် သုမနဒေဝီတို့က မည်သူမျှမလိုက်လျှင် လိုက်ပါမည်ဟု ဝန်ခံ၍ ပြောင်းရွှေ့ကြ၏။ သာဝတ္ထိနှင့် ၆ မိုင်အကွာ သာယာသောဥယျာဉ်ခြံကြီးကိုမြင်ရလျှင် အခြေအရံ ဆင်၊ မြင်းများပြား၍ သာဝတ္ထိမြို့တွင် နေရသည်ထက် ဤနေရာတွင် မြို့တည်၍ နေပါရစေဟု ပသေနဒီကောသလမင်းထံ ခွင့်တောင်း၍ "သာကေတ" အမည်ဖြင့် မြို့သစ်တည်ကာနေ၏။

သဌေးသား ပုဏ္ဏဝစုန၏ဖူးစာရှင်

သာဝတ္ထိပြည်မှ မိဂါရသဌေးသည် သားဖြစ်သူ ပုဏ္ဏဝစုန အရွယ်ရောက်လာသဖြင့် အိမ်ထောင်ချလို၏။ သားကမယူလို။ ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံမှုမရှိမည်ဆို၏။ ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ကို အနယ်နယ်လှုတ်၍ ရှာစေ၏။ ပုဏ္ဏားတို့ သာကေတမြို့သို့ ရောက်လာကြ၏။

နက္ခတ်ပွဲသတိနှင့် ကြုံကြုံ၏။ တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ဝိသာခါအမျိုးသမီးနှင့် အဖော်များ ရေကစား ဆင်းကြစဉ်

ပုဏ္ဏားများတွေ့မြင်၍ ကောင်းခြင်းငါးဖြာ လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသဖြင့် နေဥယျာဓိဌေးထံ တောင်းရမ်းကြ၏။

မြိန်မြိန်သည်းသည်း မင်္ဂလာပွဲ

ကောသလမင်းကြီးသည် ဝိသာခါမင်္ဂလာပွဲအတွက် စစ်သည် ဗိုလ်ပါများစွာနှင့် သာဓကေတမြို့သို့လာ၏။ မလောက်၊ မင၊ မဝ၊ မရှိစေရ။ ပွဲလမ်းသဘင်ကြီးစွာဖြင့် လေးလံကြာမျှ ကျင်းပ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်းက ငါ့ကိုမျှရွေး၍ ပြုစုသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ပြုစု၏။

ဝိသာခါသတို့သမီးအတွက် အဖိုးကိုးကုဋေ ထိုက်တန်သော မဟလ္လတာတန်ဆာကို ရွှေ ငွေ ပုလဲ ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ပေးအပ်၍ သာ ဝတ္ထိမြို့သို့ ခမ်းနား ကြီးကျယ်သော အဆောင်အယောင်တို့ဖြင့် လက်ဖွဲ့၏။

ဖခင် နေဥယျာဓိ သမီးအား ချွေးမတို့ လိုက်နာရမည့်စကား ၁၀ ခုနီး မှာကြား ဆုံးမလိုက်၏။ ထို့ပြင် သာဝတ္ထိမှသဌေး ရှစ်ယောက်တို့အား မိမိကိုယ်စား ဆုံးမ စောင့်ရှောက် ပါရန် အပ်နှံ၍ ထည့်လိုက်၏။

မိဂါရသဌေးသည် အစေလကတက္ကတန်းတို့ကို ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်၏။ အစေလကတက္ကတန်းသည်မှာ အဝတ်မဝတ်ကြသောတက္ကတန်း များဖြစ်ကြ၏။

ပြဿနာရှင်းကြရပြီ

တနေ့တွင် ရဟန်းတပါးဆွမ်းခံရပ်၏။ မိဂါရသဌေးက မမြင် ယောင်ပြု၍ စားနေ၏။ ဝိသာခါက “တပည့်တော်၏ယောက်ျား သည် အစာဟောင်းကိုသာစားသူဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

မိဂါရသည့် ချေးဓက သူ့ကိုမစင်စားသည်ဟုစော်ကားကြောင်း ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှနှင်ချ၏။ ဝိသာခါက မသွားနိုင်သေးပါ။ ဖခင် သဌေးကြီးအပ်ထားသော သဌေးကြီးရှစ်ဦးက ပြန်ဆိုမှ ပြန်ပါ ရမည်ဟု ပြောကြား၏။ မိဂါရသဌေးက သာဝတ္ထိသဌေးကြီး ရှစ်ဦးကို ဖိတ်ကြားတင်ပြ၏။

ဝိသာခါက “အစာဟောင်းကိုသာ စားနေပါသည်”ဟု ဆို ခြင်းမှာ “ရှေးကပြုခဲ့သောကံ၏အကျိုးကိုသာခံစားနေပါသည်” ရှင်းပြ၍ ဝိသာခါတွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ပြောပြကြ၏။ ထိုအခါ မိဂါရသဌေးက ဤအိမ်သို့လိုက်ခါနီးတွင် ဓနုဉ္ဇယသဌေး တီးတိုး မှာကြားသောစကား ၁၀ ခုန်း၏ အဓိပ္ပါယ်ကို သိလိုပါသည် ဟု ပြော၏။ ဝိသာခါက (၁) အတွင်းမီးကို အပြင်သို့ထုတ်နှင့်၊ (၂) အပြင်မီးကို အတွင်းသို့မသွင်းနှင့်၊ (၃) ပြန်ပေးသော သူအားသာလျှင် ပေးပါ၊ (၄) ပြန်မပေးသောသူအား မပေး နှင့်၊ (၅) ပေးသောသူကိုလည်း ပေးသင့်၏။ မပေးသောသူ ကိုလည်း ပေးသင့်၏။ (၆) ချမ်းသာစွာနေပါ၊ (၇) ချမ်းသာ စွာစားပါ၊ (၈) ချမ်းသာစွာအိပ်ပါ၊ (၉) မီးကိုရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပါ၊ (၁၀) အိမ်တွင်းနတ်ကို ရှိခိုးပါဟူသောစကား ၁၀ ခုန်းအဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းပြသောအခါ ကျေနပ်ပါကြောင်း နောက်ထပ်မေးစရာမရှိတော့ပါကြောင်း ပြောကြား၏။

မိဂါရသဌေးကြီး သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုအခါ ဝိသာခါက မိမိ အပြစ်မရှိပါလျက် ယောက္ခမက နှင်ချခဲ့ပါ၍ မိဘများထံ ပြန်ခွင့်ပြုပါရန် သဌေးကြီး ရှစ်ဦးထံ ခွင့်တောင်း၏။ မိဂါရသဌေးက အကြောင်းစုံမသိရ၍ နှင်ထုတ် မိပါသည်။ မပြန်ပါနှင့်ဟု ဘောင်းလှ၏။

ဝိသာခါက မိမိသည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်သဖြင့်၍
ဘုရားတရား သံဃာနှင့် ကင်းကွာ၍မရပါ။ ဘုရားတရား သံဃာ
ကို ကိုးကွယ်ခွင့်ရလျှင် ဆက်လက်နေပါမည်ဟု ဆိုလျှင် မိဂါရ
သဌေးထ လိုက်လျောရလေ၏။

ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များကို ဆွမ်း
ပင့်ကျွေး၏။ အနုမောဒနာပြုရန် မိဂါရသဌေးကိုခေါ်၏။ အစေ
လတတို့က တရားမနာရန် တားမြစ်၏။ ချွေးမကို အားနာ၍
တင်းထိမ်ကန့်လန့်ကာအတွင်းမှ နာကြားပါရစေဟု တောင်းပန်
၍ တင်းထိမ်ပြင်ပမှ နာကြား၏။ မိမိအား မြတ်စွာဘုရားက
စေ့စေ့ကြည့်၍ ဟောတော်မူသည်ဟု ထင်မြင်မိကာ ကောင်းစွာ
နာယူဆည်ရှိသော် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လျက် ကြီးစွာသော
သဒ္ဓါတရားဖြင့် သရဏဂုံသုံးပါး၌ ယုံမှားခြင်းကင်းစွာ တည်
လေပြီးသော် ချွေးမထံသွား၍ “သင်သည် ယနေ့မှစ၍ ငါ၏
မိခင်အရာ၌ တည်ပါလော့”ဟု မိခင်အရာ၌ ထားလေ၏။ ထို
အခါမှစ၍ (မိဂါရမာဘာဝိသာခါ) “မိဂါရသဌေး၏ အမေ
ဝိသာခါ”ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဒုတိယနေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်၍
ဆွမ်းကျွေးရာ အနုမောဒနာတွင် မိဂါရသဌေး ထတော်မူသည်
လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။

မိဂါရသဌေးအိမ်တွင် သာသနာရောင် ထွန်းတောက်နေ၏။

ချွေးမ ဝိသာခါသည် ကျေးဇူးကြီးလှပေသည်ဟု “ဆန
မဋ္ဌက”အမည်ရှိအဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ရတနာများဖြင့်ပြုလုပ်
သောအဝတ်တန်ဆာကို ထသွားလာသွား ဝတ်ဆင်ရန် ချွေးမ
အား ကြည်ညိုသောအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်ဆောင်ပေး၏။

ဝိသာခါသည် ဆင်
ပြောင်ငါးစီး အားရှိ
သည်ကို ကောသလမင်း
ကြီး မယုံသဖြင့် ဆင်
များလွှတ်၍ လက်တွေ့
စမ်းသပ်ကြည့်ရသည်
အထိ အံ့သြလောက်
သော ခွန်အားနှင့် ပြည့်
စုံ၏။

သားဆယ်ယောက်၊
သမီးဆယ်ယောက်၊ မြေး
လေးရာ၊ မြစ်ရှစ်ထောင်
တို့ရှိ၏။ သားသမီး မြေး
များနှင့် အတူသွားလျှင်
မည်သူသည်ဝိသာခါဟုခွဲ
ခြား၍မရအောင်နုပျို၏။
အသက် ၁၂၀ နေရ၏။

တနေ့တွင် ကျောင်းတော်၌ မဟလ္လတာတန်ဆာ မေ့ကျန်
ခဲ့ရာမှ ထိုမဟလ္လတာတန်ဆာကို ရောင်းချ၍ “ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း
တော်ကြီး” ကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်း၏။ ကျောင်းနှင့် တကွ
ကျောင်းရေစက်ချပဲ့ အလှူကြီးအပါအဝင် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ
ကုန်ကျ၏။

ကျောင်းရေစက်ချပဲ့ ပြီးမြောက်လေလျှင် ဝမ်းသာလွန်းလှ
သဖြင့် ကျောင်းပူဇော်ပွဲ၏နောက်ဆုံးည၌ သားသမီး မြေးမြစ်
များခြံရံပြီး သိုချင်းငါးပုစိသို့ဆိုလျက် ကျောင်းစဉ်သို့ လှည့်

လည်၏။ (ဘဝအဆက်ဆက်ကရည်မှန်းခဲ့သမျှ ယနေ့ ဆန္ဒပြည့်ဝ ရလေပြီ) ဟု သိဆိုကျူးရင်းသံကြားလျှင် ရဟန်းအပေါင်းတို့မကြုံဘူး မကြားဘူးသဖြင့် ဘုရားသခင်အားမေးလျှောက်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားက “ငါ၏သမီးတော်သည် ဘဝများစွာ ဆုတောင်းခဲ့သမျှ ယနေ့အောင်မြင်ရ၍ ဥဒါန်းကျူးရင်းခြင်းဖြစ်သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဝိသာခါ၏အဝိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူရာတွင် ပဒုမ္မတ္တရဘုရားရှင်ထံဗျာဒိတ်ပန်ဆင်ခဲ့ပုံ၊ ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် ကိကိမင်းကြီး၏ အငယ်ဆုံးသမီးတော် သံဂဒါသီဖြစ်ခဲ့ပုံတို့ကို ဟောကြားတော် မူပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ဓမ္မပဒဒေသနာဂါထာတော်ကို ဟောကြားတော်မူရာတွင်.....

ဒါနပန်းကုံး ပန်ဆင်သုံး

၅၃။ ယထာပိ ပုပ္ဖရာသိမ္မာ၊ ကယိရာ မာလာဂုဏေ ဗဟူ။
ဧဝံ ဇာတေန မစ္စေန၊ ဣတ္တဗ္ဗံ ကုသလံ ဗဟုံ။

၅၃။ လိမ္မာလှသောပန်းသည်သည် ပန်းပုံကြီးထဲမှ များစွာသောပန်းကုံးတို့ကို သိကုံးသကဲ့သို့ တွေ့ဝေမိန်းမောနှစ်မြှော၍ နေတတ်သောသတ္တဝါသည် ပစ္စည်းဥစ္စာအစုအပုံကြီးမှ များစွာသော ဒါနပန်းကုံးတို့ကို သိကုံးအပ်ပေ၏။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့မှာ သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ တည်ကုန်၏။

တေဒဂ် ဘွဲ့ထူး

ထို့နောက် ဥပါသိကာ ဒါယိကာမကြီးများကို အစဉ်အတိုင်း တေဒဂ်ဆုထူး ထားတော်မူသည်ရှိသော် “လူဒါန်းရခြင်း၌ နှစ်ခြိုက်မှု၊ လျော်သောအရာဝယ် ဝိသာခါသဌေးမသည် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး (ဒါယိကာတေဒဂ်) အရာထားတော်မူလေ၏။
(ဝိသာခါကျောင်းအမဝတ္ထု ပြီး၏။)

နိဂုံး

ဤအမှတ် ၇-၈-၉ တို့ကို တဆက်တည်း ပြုစုခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် ၁၃၄၃ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်(၁၈-၁၀-၈၁) တနင်္ဂနွေနေ့ည၌ ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ဤနိဂုံးသို့ ရောက်ပါ သတည်း။

ဤသို့ ရေးသားနိုင်ရန် စာပေအထွေထွေ ဖတ်ရှုလေ့လာ စုဆောင်းမှတ်သားရသောအချိန်ကာလ၊ ရေးသားနေစဉ် အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားတို့တွင် အခြားအခြားသော အကုသိုလ် စိတ်များဝင်ရောက်ချိန်မရကြပဲ၊ ထိုထိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့အပေါ်တွင် ပိုမို၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ တိုးပွားလာသော ကုသိုလ်စိတ်တို့သာ ပွားများလာရသဖြင့် များစွာ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်မိပါသည်။

ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့သည်လည်း ဖတ်ရှုနေစဉ်ကာလ ကုသိုလ်စိတ်သာ ပွားများကြမည်အမှန်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တဆင့်တက်၍ သာသနာတော် အပေါ်တွင် သဒ္ဓါတိုးပွား ကြည်ညိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာကာ ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ကြပါမူကား အတိုင်းထက်အလွန် အကျိုးတရား ပွားများကြမည် အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

မိမိသည် ပါဠိပိဋကတ်တော်တွင် နှံ့စပ် ကျမ်းကျင်သူ တဦး မဟုတ်စေကာမူ မိမိကိုယ်တိုင် ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန် ကျမ်းပေါင်းများစွာ သေချာဖတ်ရှု စေ့ငုံမိသမျှအရင်းအတိုင်း တဖန် မိမိသိသမျှ သိကြပါစေဟူသော စေတနာဖြင့် ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ မိမိ၏ ချွတ်ချော် တိမ်းပါးမှုတို့ကို သက်ဆိုင်ရာ ပညာရှင်တို့က ညွှန်ပြပြုပြင်စေသဖြင့် အမှတ်စဉ် ၇-နှင့် ၉ တို့ကို အသစ်တဖန် ပြန်လည် ရေးသားမှုသည် (၂၁-၁၀-၈၂) ကြာသပတေးနေ့တွင် ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ လှိုင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

ရွှေကျမ်းတော်ဏာ မှတ်ဖွယ်ရာများ။

တေဒဂ် (ဆွဲထူးဂုဏ်ထူး) အမျိုးအစားပေါင်း

၆၀ နှင့် တေဒဂ်ဆွဲရ ပုဂ္ဂိုလ် (၇၅) ပါး

တေဒဂ်ဆွဲရ ရဟန္တာ မထေရ်ကြီး(၄၁)ပါး၊ ရဟန္တာထေရီ (၁၃)ပါး၊ ဥပသကာ (၁၁)ဦး၊ ဥပသင်္က(၁၀)ဦး။

၁။ ဝါရင့်ခြင်း။ ။ ရတ္တညုတေဒဂ်(ရဟန်းသိက္ခာဝါအကြီးဆုံး)

ဆွဲရပုဂ္ဂိုလ် ၂-ပါး။ (၁) အရှင်စောဏ္ဍည။

(၂) အရှင်မ ပဇာပတိဂေါတမီ။

၂။ ဥာဏ်ပညာကြီးခြင်း။ ။ “အဂ္ဂမဟာပညာ တေဒဂ်”

ဆွဲရပုဂ္ဂိုလ် ၂-ပါး။ (၃) အရှင် သာရိပုတ္တရာ။ အဂ္ဂသာဝက၊ လကျောတော်ရံ ဓမ္မ သေ နာ ပတိ တရားစစ်သူကြီး။

(၄) အရှင်မ ခေမာထေရီ။

၃။ တန်ခိုးလူဒွိပါဒ်ကြီးခြင်း။ ။ “လူဒွိမန္တာ တေဒဂ်”

ဆွဲရပုဂ္ဂိုလ် ၂-ပါး။ (၅) အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလန်။ အဂ္ဂသာဝက လက်ဝဲတော်ရံ။

(၆) အရှင်မ ဥပ္ပသဝဏ်ထေရီ။

၄။ ဓူတင်ဆောင်ခြင်း။ ။ “ဓူတဝါဒါန”

(၇) အရှင်မဟာဏဿပ။

သဌေးသား ပိပ္ပလိလုံလင်ဘဝ၊ မိဘတို့၏ ရှင်မ ဘဒ္ဒကာပိ
လ္လာနီနှင့် လက်ထပ်ပေး၏။ နှစ်ဦး သဘောတူ မောင်နှမကဲ့သို့
နေခဲ့ကြ၏။ မိဘများကွယ်လွန်လျှင် မြောက် မြား စွာ သော
စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ခွဲ၍ တောထွက်ခဲ့ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား
သည် ချီးမြှောက်သမှုပြု၏။ ရဟန်းဘဝရောက်၏။ ပိပ္ပလိသဌေး
အား အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် “အရှင်ကဿပ” အမည်ချီးမြှင့်၏။
ဓူတင်ပဋိပတ် အကျင့်မြတ် ၁၃-ပါးကို ဘုရားရှင်ထံတော်မှ ခံယူ
ဆောက်တည်၍ အသက်ထက်ဆုံးပင် ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်သုံး၍
သူတပါးကိုလည်း ဟောကြား ဆုံးမ ၏။

၅။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်တေဒဂ်။

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂-ပါး။ (၈) အရှင်အနုရုဒ္ဓါ။

(၉) အရှင်မ သကုလ။

သာဝတ္ထိပြည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ သဒ္ဓါအလျောက် ရဟန်း
ပြုပြီး လုံ့လ ဝီရိယတို့ဖြင့် ပွားများ အားထုတ်၍ မကြာမီ
အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကိုအထူးလေ့လာ
သဖြင့် အလွန် နိုင်နင်းသူဖြစ်လာပြီး တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး ပေးအပ်
ခံရ၏။

၆။ အမျိုးမြတ်ခြင်း။ ။ “ဥစ္စကုလိတာတေဒဂ်”

(၁၀) အရှင်ဘဒ္ဒိယ။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သက်တော် ၉၀ ကျော်လျှင် သာကီဝင်
များထဲမှ ရွှေဆောင်မင်းအဖြစ် ဘဒ္ဒိယ မင်းသားကို ရွေးချယ်

ခန့်အပ်ကြ၏။ ဘဒ္ဒိယမင်းသားသည် ယင်းကိုစွန့်ပယ်ပြီး ရဟန်းပြု၏။ မြတ်စွာဘုရားက “ငါ၏တပည့်သား ရဟန်းများအနက် အရှင်ဘဒ္ဒိယမထေရ်သည် ဥစ္စကုလိကာ အမျိုးမြတ်ခြင်း အရာဝယ် အသာဆုံးအမြတ်ဆုံး ဖြစ်လေ၏”ဟု တေဒဂ်အရာ ထားတော်မူ၏။

၇။ အသံသာယာခြင်း။ ။ “မဉ္ဇူသာရ တေဒဂ်”

(၁၁) အရှင်သကုဏ္ဍတ ဘဒ္ဒိယ။

သာဝတ္ထိပြည်မှ သဌေးသား ဘဒ္ဒိယ အမည်ရှိ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတွင် တရားနာရပြီး ရဟန်းပြု၏။ ကြိုးစားအားထုတ်၍ မကြာမြင့်မီ ရဟန္တာဖြစ်၏။

ကြီးမားသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိကြောင်း၊ မဝင်စားဘူးသော သမာပတ်ဟူ၍ မရှိကြောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ် သမာပတ်ကို မပြတ်စင်စားနေကြောင်း၊ ကိလေသာကင်း၍ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မထေရ်မြတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ထုတ်ဖော် ဥဒါန်း ကျူးရင့်တော်မူလေ့ရှိ၏။

၈။ ရဲရင့်သောစကားကိုဆိုခြင်း။ “သီဟနာဒီတေဒဂ်”

(၁၂) အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာမဒ္ဒါဇ။

၉။ တရားဟောကြားခြင်း။ “ဓမ္မကထိက တေဒဂ်”

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၃-ဦး။ (၁၃) အရှင်ပုဏ္ဏ။

အရှင် ကောဏ္ဍည၏ နှမ မန္တာဏီ ပုဏ္ဏေးမ၏ သားဖြစ်၍ “မန္တာဏီပုတ္တပုဏ္ဏမထေရ်”ဟု အမည် တွင်သည်။

(၁၄) အရှင်မ ဓမ္မဒိန္နာ။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ အနာဂါမ်သဌေးကြီး ဝိသာခ၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ မြောက်မြားစွာသော ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို စွန့်လွှတ်၍ ရဟန်းပြု၏။ ပူဇော်သက္ကာ လာဘ်မျှ လှ၍ တောကျောင်းသို့ ကြွ၍ တရား အား ထုတ်၏။ ရဟန္တာထေရ်ဖြစ် အနာဂါမ် သဌေးကြီးကို တရားဟော၏။

(၁၅) ဓိတ္တသုကြယ် (ဥပါသကာ)

၁၀။ အကျဉ်းကိုအကျယ်ဟောခြင်း။ “သံခိတ္တေနဘာသိတေဒဂ်”

(၁၆) အရှင်ကစ္စာန (အရှင်မဟာဇစ္စည်း)

ဥဇ္ဇေနီပြည် စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားဖြစ်၏။ ရွှေအဆင်းရှိ၍ အလွန်ချောမောလှပသဖြင့် ငယ်စဉ်က “ကဉ္စန သတို့သား” ဟုခေါ်၍ မင်း၏ပုရောဟိတ်ဖြစ်လာမှ “ဇစ္စာန” ဟု အမျိုးအနွယ်အမည်ကို တင်စား၍ ခေါ်လာ၏။ စဏ္ဍပဇ္ဇော တမင်းက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်ခံရန် “ဇစ္စာန” နှင့် ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်တို့ကို စေလွှတ်၏။ တရားနာကြားရ လျှင် ရဟန္တာများဖြစ်ကြကုန်၏။ ဟိတိက္ခအဖြစ် ချီးမြှောက် ၏။ အရှင်ကစ္စာနသည် အဖော်ခုနစ်ပါးနှင့် ဥဇ္ဇေနီသို့ ရှေးဦး စွာကြွသွားတော်မူ၍ တရားဒေသနာတော်များကို ဟောကြား ပြသတော်မူရာ ဥဇ္ဇေနီတပြည်လုံး သင်္ကန်းရောင် ဖုံးလွှမ်းခဲ့လေ သည်။

၁၁။ အဘိညာဉ် ဝိတ်ဖြင့် ပြီးသော ရုပ်အများကို ဖန်ဆင်း နိုင်ခြင်း။

“မနောမယအဘိနိမ္မိတ အဘိညာဉ်တေဒဂ်”

၁၂။ ရူပါဝစရဈာန်အရာဝယ် လိမ္မာကျမ်းကျင်ခြင်း။

“စေတောဝိဝဋ္ဋကုသလ တေဒဂ်”

(၁၇) အရှင်စူဠပန္နက (တေဒဂ် ၂ ခွဲရ)

ဉာဏ်ထိုင်းလှ၍ နောင်တော် မဟာပန္နက ကျောင်းတော်မှ နှင်ထုတ်၏။ ငိုယိုနေ၍ မြတ်စွာဘုရားက အားပေးစာအားမိန့် ကြားပြီး ပုဆိုးကြမ်းအဝတ်စကိုပေးကာ ပွတ်ချေယင်း သမာဓိ ဘာဝနာအလုပ်ကို အားထုတ်စေ၏။ အားထုတ်ယင်း ရူပါဝစရ ဈာန်လေးပါးကို ရရှိလျက် ထိုဈာန်တို့ကိုအခြေခံ ပါဒကပြုလုပ် ၍ ဝိသယနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဆက်လက်စီးဖြန်းရာမှ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်ရောက်ရှိပြီး “မနောမယရူပါ ဝစရဈာန်ကို ပိုင်နိုင်သဖြင့်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးတည်းက အများဖြစ် အောင်၊ အများစု တဦးတည်းဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းနိုင်သော ကုဒ္ဓိရှင်ဖြစ်၏။

၁၃။ အရူပဈာန်မှထ၍ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း။ “သညာဝိဝဋ္ဋကုသလ တေဒဂ်”

(၁၈) အရှင်မဟာပန္နက။

၁၄။ အပြစ်မရှိသောနေခြင်း။ “အရဏဝိဟာရီတေဒဂ်”

၁၅။ မြတ်သောအလှူကိုခံထိုက်ခြင်း။ “ဒက္ခိဏေယျတေဒဂ်”

(၁၉) အရှင်သုဘူတိ (တေဒဂ် ၂ ခွဲရ)

အရှင်သုဘူတိသည် အနာထပိဏ်၏ ညီအရင်းဖြစ်သည်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရောက်ချပဲ့တွင် သဒ္ဓါထက်၍ ရဟန်း

အဖြစ်ခံယူပြီး တောကျောင်းတွင်နေကာ မေတ္တာစျာန်ကိုအခြေပြု၍ ဝိပဿနာကို ပွားများသဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ် ပေါက်တော်မူသည်။ (၁) တရားဟောလျှင် ဓမ္မဒိဋ္ဌာနနည်းဖြင့် တရားသက်သက်ကိုဟောတော်မူသည်။ (၂) ဆွမ်းခံမကြွမီ အလှူဒါယကာတို့အကျိုးကိုရှေ့ရှုပြီး မေတ္တာစျာန်ကိုဝင်စား၍ မေတ္တာစျာန်မှတစ်ဆင့် ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်။

၁၆။ တောရဆောက်တည်ခြင်း။ ။ “အရညကတေဒဂ်”

(၂၀) အရှင်ရေဝတ (အရှင်ခဒိရဝနိယရေဝတ)

• အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီထွေးဖြစ်သည်။ အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုက်ရောက်ပြီးသည့်တိုင် အလွန်ခက်ခဲပင်ပန်းပြီး ကျောက်စရစ်၊ ကျောက်ပြားအချွန်အတက်များ ပေါများ၍ ကြမ်းတမ်းသော ခရီးဖြစ်သည့် ရှားတောကျောင်း၌ ခေါင်းခေါင်း ပါးပါး အားထုတ်တော်မူသောကြောင့် “ခဒိရဝနိယရေဝတမထေရ်” ဟုထင်ရှားသည်။

၁၇။ စျာန်ဝင်စားသောအရာ။ ။ “စျာယှိတေဒဂ်”

ဘွဲ့. ရပုဂ္ဂိုလ် သုံးဦး။ (၂၁) အရှင်ကင်္ခါရေဝတ။

များစွာသောစျာန်တရားတို့ကို ဝင်စားလျက် နေ့ညဉ့်မပြတ် စျာန်တရားတို့၌လေ့လာနိုင်ရင်းတော်မူ၏။ ဝိနည်းအရာ၌အပ်စပ်သော အရာကိုပင်မအပ်စပ်ဟု တွေးတောယုံမှား ဂရုထားလွန်လှသောကြောင့် “ကင်္ခါရေဝတမထေရ်” ဟု အမည်တွင်သည်။

(၂၂) အရှင်မ နန္ဒီ။

ဇနပဒကလျာဏီခေါ် ရူပနန္ဒာမင်းသမီးသည် ရဟန်းပြုပြီး

နောက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ချိန်မှစပြီး အမြဲမပြတ်
ဈာန်တရားဖြင့်သာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်၍ နေတော်မူသည်။

(၂၃) နန္ဒမာတာ ဥတ္တရာဥပါသိကာ။

ပြည့်တန်ဆာမ သီရိမာက ဆိပ္ပလောင်းစဉ် “မေတ္တာအပ္ပနာ
ဈာန်ဝင်စား၍ အန္တရာယ်ပြုသူအား သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသော
ကြောင့် “ဈာန်ဝင်စားခြင်း၌ ဥပါသိကာတို့တွင် အသာဆုံး
အမြတ်ဆုံးဘွဲ့” ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

၁၈။ လုံ့လုစီရိယကြီးခြင်း။ ။ “အရဒ္ဓဝိရိယတေဒဂ်”

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ်၂ပါး။ (၂၄) အရှင်သောဏကောဠိဝိသ။

(၂၅) အရှင်မ သောဏာ

(ဗဟုပုတ္တိကာသောဏာထေရီ) သားသွီးဆယ်ယောက်မိခင်။

၁၉။ အဟောအပြော ကောင်းခြင်း။ ။ “ကလျာဏဝါရ
တေဒဂ်”

(၂၆) အရှင် သောဏကုဋ္ဌိကဏ္ဍ။

အမည်ရင်း “သောဏသတို့သား” တစ်ကုဋေတန်နားပန်ကို
ပန်ဆင်ခဲ့ရသဖြင့် “သောဏကုဋ္ဌိကဏ္ဍ” ဟု အမည်တွင်သည်။

၂၀။ လာဘ်ပေါများခြင်း။ ။ “လာဘိတေဒဂ်”

(၂၇) အရှင်သီဝလိ။

၂၁။ သဒ္ဒါတရားကြီးမားလွန်ကဲခြင်း။ ။ “သဒ္ဒါဝိမုတ္တ
တေဒဂ်”

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ ပါး၊ (၂၈) အရှင်ဝတ္ထလိ။
(၂၉) အရှင်မ သိင်္ဂါလကမာတာ။

၂၂။ သိက္ခာသုံးပါးကျင့်ဆောင်ခြင်း။ ။ “သိက္ခာကာမ
တေဒဂ်”

(၃၀) အရှင်ရာဟုလာ။

၂၃။ သဒ္ဒါ၍ ရဟန်းပြုခြင်း။ ။ “သဒ္ဒါပဗ္ဗဇ္ဇိတတေဒဂ်”
(၃၁) အရှင်ရဋ္ဌပါလ။

ရဋ္ဌပါလဿဌေးသား ရဟန်းပြုမှန် မိဘများထံ ခွင့်ပန်ရာ
ရဟန်းပြုခွင့်မရသဖြင့် အစောင့်ခံရသည်။ ရက်ကြာတော့မှ
မိဘများက သေမည်မိုး၍ ခွင့်ပြု၏။ သဒ္ဒါတရားကြီးမားစွာ
အားတုတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၏။

၂၄။ စာရေးတံပဲပထမယူခြင်း။ ။ “ပဌမံ သလာကဂဏ္ဌန္တီ
တေဒဂ်”

(၃၂) အရှင်ကောဏ္ဍမာန။
(စာရေးတံ မဲနှိုက်တိုင်း ပထမရသို)

၂၅။ ဖွဲ့ဆိုသီကုံးမှု၌ ဥာဏ်ပဋိဘန်ရှိခြင်း။ ။ “ပဋိဘာနဝဇ္ဇီ
တေဒဂ်”

(၃၃) အရှင် ဝဂီသ။

အရှင်ဝဂီသမထေရ်သည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ဆန်းကြယ်
ဆောက်ထွာများကို ဖွဲ့ဆိုသီကုံးနိုင်၏။

၂၆။ ကြည်ညိုဖွယ်ရာဆောင်ခြင်း။ ။ “သမန္တပါသာဒိက
တေဒဂ်”

(၃၄) အရှင်ဥပသေန။

၂၇။ သံဃာတော်များအတွက် နေရာချထားခြင်း။ ။
“သေနာသနပညာပတ ဟေဒဂ်”

(၃၅) အရှင်ဒဗ္ဗ။

၂၈။ နတ်တို့မြတ်နိုးခြင်း။ ။ “ဒေဝါနံ ပိယဓနာမတေဒဂ်”
(၃၆) အရှင်ပိလိန္ဒဝတ္ထမထေရ်။

၂၉။ လျင်မြန်စွာထိုးထွင်းသိခြင်း။ ။ “ခိပ္ပဘိညတေဒဂ်”
ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ပါး။ (၃၇) အရှင် ဗာဟိယဒါရုစီရိယ။
(၃၈) အရှင်မ ကုဏ္ဍလကေသာထေရီ။

၃၀။ ဆန်းကြယ်စွာတရားဟောခြင်း။ ။ “စိတ္တကထိကတေဒဂ်”
(၃၉) အရှင်ကုမာရကဿပ။

၃၁။ ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄ ပါးရခြင်း။ ။ “ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တတေဒဂ်”
(၄၀) အရှင်မဟာကောဠိက။

မထေရ်မြတ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ဆိုက်ရောက်ကာ ပဋိသမ္ဘိ
ဒါပတ္တရဏန္တာ ဖြစ်သည်မှာ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့၌ အမြဲ
တစေ လေ့လာနိုင်နင်းစောင့်မူ၏။

၃၂။ အကြားအမြင်များခြင်း။ ။ “ဗဟုသုတတေဒင်”

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦး။ (၄၁) အရှင်အာနန္ဒာ (ပထမဘွဲ့)
(၄၂) ခုဇုတ္တရာရှင်မ။

၃၃။ သတိကောင်းခြင်း။ ။ “သတိမန္တတေဒင်”

(၄၁) အရှင်အာနန္ဒာ (ဒုတိယဘွဲ့)

၃၄။ ဉာဏ်ကောင်းခြင်း။ ။ “ဂတိမန္တတေဒင်”

(၄၁) အရှင်အာနန္ဒာ (တတိယဘွဲ့)

၃၅။ လုံ့လကြီးခြင်း။ ။ “ဓိတိမန္တတေဒင်”

(၄၁) အရှင်အာနန္ဒာ (စတုတ္ထဘွဲ့)

၃၆။ လုပ်ကျွေးပြုစုခြင်း။ ။ “ဥပဌာကတေဒင်”

(၄၁) အရှင်အာနန္ဒာ (ပဉ္စမဘွဲ့)

အရှင်အာနန္ဒာတပါးတည်း ဘွဲ့တူး ၅ ဘွဲ့ ရသည်။

၃၇။ အခြံအရံများခြင်း။ ။ “မဟာပရိသတေဒင်”

(၄၃) အရှင်ဥရုဝေလကဿပ။

၃၈။ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကိုကြည်ညိုစေခြင်း။ ။

“ကုလပုံစာဒဏ္ဍတေဒင်”

(၄၄) အရှင်စာဠာဒါယိ။

၃၉။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ ။ “အပ္ပါဗာဓတေဒဂ်”

(၄၅) အရှင်ဗာကုလ။

(အနာရောဂါကင်းခြင်း)

အရှင်ဗာကုလအသက် ၈၀ ကျမှ ဘုရားပွင့်တော်မူ၍ ရဟန်းပြု၏။ အသက် ၁၆၀ အထိ နေရ၏။ ရှေးကဲ့သို့လက်အကျိုးဆက်ကြောင့် အနည်းငယ်မျှသော အနာရောဂါဟူ၍ မတပ်ရောက်ခဲ့ပေ။

၄၀။ ပုဗ္ဗေနိဝါသအဘိညာဉ်တေဒဂ်။ ။

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦး (၄၆) အရှင်သောဘိတ။

(၄၇) အရှင်မ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ။

အရှင်သောဘိတသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်များသာ ပိုင်နိုင်စွာ ပြုနိုင်သည့်ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ကို အသညသတ်ဘဝကို အောက်မေ့မှုပြုနိုင်ခြင်းသည် ခဲယဉ်းသောအမှုကိုပြုခြင်းဖြစ်သဖြင့် စောဒဂ်ရာထူး၌ ထားတော်မူခြင်းခံရပေသည်။

အရှင်မ ဘဒ္ဒကာပိလာနီသည် ကုဋေ ၈၀ မျှသော ၂၈၀၀ ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ပိပ္ပလိသဌေး (အရှင်မဟာ ကဿပ အလောင်းတော်) နှင့်အတူ ရဟန်းပြုရန် ဘောသို့ ထွက်ခဲ့သော်လည်း အမျိုးသမီးများ ရဟန်းပြုခွင့်မရသေးသော ခေတ်ဖြစ်၍ ပရိဗိုဇ်မအဖြစ် ငါးနှစ်နေပြီးမှ ဘိက္ခုနီ သာသနာပြုခွင့်ရပြီး နောက်မှ ရဟန်းပြု၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်၍ ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။ ရှေးဆုတောင်းအတိုင်း ပုဗ္ဗေနိဝါသနုဿတိ အဘိညာဉ်၌ အထူးသဖြင့် လေ့လာ နိုင်နင်းလေသည်။

၄၁။ ဝိနည်းဆောင်ခြင်း။ ။ “ဝိနယဓရ တေဒဂ်”

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ပါး။ (၄၈) အရှင်ဥပါလိ။

သာကီဝင်မင်းသား ၆ယောက် ရဟန်းပြုရာတွင် ဆတ္တာသည် ဥပါလိ ပါရဟန်းပြုခဲ့သည်။ တောကျောင်း၌နေလို၍ လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မမူပဲ အနီးထံပါး၌ပင် နေစေတော်မူ၏။ အားထုတ်၍ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဝိနည်းပိဋကအလုံးစုံကိုသင်ကြားပေးတော်မူ၏။

(၄၉) အရှင်မ ပဋ္ဌာစာရီ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိပြီးဖြစ်ကြသော ပဋ္ဌာစာရီပင်ဖြစ်၏။ ရဟန္တာထေရီ ဖြစ်ပြီးနောက် အလုံးစုံသော ဝိနည်းပိဋကကို အကျယ်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်၌ သင်ကြား တတ်မြောက်၍ မှန်ကန် တိကျစွာ အဆုံးအဖြတ် ပေး နိုင် စွမ်း ရှိစေသည်။

၄၂။ ဘိက္ခုနီတို့အားဆုံးမခြင်း။ ။ “ဘိက္ခုနောဝါဒကတေဒဂ်”

(၅၀) အရှင်နန္ဒ။

သာဝတ္ထိပြည်မှ အမျိုးကောင်းသားတဦး ရဟန်းပြုတရားအားထုတ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်ရောက်လေသည်။ ရှင်နန္ဒကထေရ်ဟု ထင်ရှားလေသည်။ မိထွေးတော်ပဇာပတိဂေါတမီ အမှူးပြု၍ သာကီဝင် မင်းသမီးငါးရာတို့ ဘိက္ခုနီမ ပြုခွင့်ရကြပြီးသော် ယောက်ျား ရဟန်းများက ဆုံးမကြရမည်ဟု မိန့်တော်မူသည့် အတိုင်း ရှင်နန္ဒကအလှည့်ကျ၍ တရားဟောကြားရာမှ ဘိက္ခုနီမ ငါးရာစလုံး အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ကြသည်ကို အကြောင်းပြု၍ တေဒဂ်ပေး ချီးမွမ်းတော်မူသည်။

၄၃။ ဣန္ဒြေ စောင့်စည်းခြင်း။ ။ “ဣန္ဒြေယေသုဂုတ္တဒ္ဓါရတာ
တေဒဂ်”

(၅၁) အရှင်နန္ဒ(ညီတော်မင်းနန်)

“နတ်သမီးလိုချင်၍ တရားအားထုတ်သတဲ” ဟု ပြောကြ
သည်ကို ရှက်၍ ဣန္ဒြေတို့ကို ကောင်းစွာစောင့်စည်း အားထုတ်
တော်မူရာမှ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူသည်။

၄၄။ ရဟန်းတို့ကိုဆုံးမရာ၌အကောင်းဆုံး။ ။ “ဘိက္ခုသြဝါဒက
ဒေတဂ်”

(၅၂) အရှင်မဟာဇဗ္ဗိန။

၄၅။ တေဇောဓာတ်ကသိုဏ်းဝင်စားခြင်း။ ။ “တေဇောဓာတု
ကုသလတေဒဂ်”

(၅၃) အရှင်သာဂတ။

တေဇော ဇာသိုဏ်း ပွား များ ပြီး နဂါးမင်းကို ဆုံးမကာ
သရဏဂုံတည်စေ၏။

၄၆။ ဒေသကဘုရားရှင်အား ဒေသနာဉာဏ်အဆင့်ဆင့် ပွင့်စေ
ခြင်း။ ။ “ပဋိဘာနေယျတတေဒဂ်”

(၅၄) အရှင်ရာဇမထေရ်။

အရှင်ရာဇ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်
သည် အသစ်အသစ်သောတရားများကို ဟောကြားရလေသဖြင့်
ဘုရားရှင်အား ဒေသနာဉာဏ်အဆင့်ဆင့်ပွင့်စေသောအကြောင်း
ကြောင့် တေဒဂ်ထားတော်မူသည်။

၄၇။ ညံ့ဖျင်းခေါင်းပါးသောသင်္ကန်းကိုဆောင်ခြင်း။ ။
“လူ့စိတ်ဝရစရာ တေဒဂ်”

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ ပါး။ (၅၅) အရှင်မောသရာဇ။
(၅၆) အရှင်မ ကိသာဂေါတမိ။

၄၈။ ဥာဏ်အမြင်ကြီးခြင်း။ ။ “မဟာဘိညာပတ္တ တေဒဂ်”
(၅၇) အရှင်မ ဘဒ္ဒကဉ္စနာ (ရာဟုလာ
မယ်တော်)

၄၉။ ရှေးဦးစွာသရဏကို တည်ခြင်း။ ။ “သရဏဂမနတေဒဂ်”
ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၃ ဦး။ (၅၈) တပုဿဥပါသကာ။
(၅၉) ဘလ္လိဏ ဥပါသကာ။
(၆၀) သုဇာတာသဌေးမ။

၅၀။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလှူဒါန်းခြင်း။ ။ “ဒါယက တေဒဂ်”
ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦး။ (၆၁) အနာထပိဏ်ဥပါသကာ။
(၆၂) ဝိသာခါ ဥပါသကာ။

၅၁။ ပရိသတ်ကိုချီးမြှောက်ခြင်း။ ။ ‘ပရိသသင်္ဂဏ’
(၆၃) ဟတ္ထကာဠာဝက သီတင်းသည်
(ဥပုသ်သည်)

အာဠာဝကဘီလူးကို ကယ်ချွတ်ရာတွင် စားတော့မည့်ဆဲဆဲ
မင်းသားကလေးကို ဘုရားအား ဆက်ကပ်လေသည်။ မြတ်စွာ
ဘုရားက မင်းချင်းတို့လက်သို့ ပေးအပ်၍ အရွယ်ရောက်လျှင်
ရတနာသုံးပါးဆည်းကပ်ယင်း အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်လေသည်။

၅၂။ အမြဲတမ်းကောင်းသည်ကိုသာလှူခြင်း။ ။ “ပဏိတ
ဒါယက
တေဒဂ်”

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦး။ (၆၄) မဟာနာမ သာကီဝင်မင်း။
(၆၅) သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီး (အရှင်
သီဝလိမယ်တော်)

၅၃။ နှစ်သက်ဖွယ်ရာလှူခြင်း။ ။ “မနာပဒါယက တေဒဂ်”
(၆၆) ဥဂ္ဂသုကြယ် (ဝေသာလီမြို့)

၅၄။ သံဃာအား စိတ်တူမျှစွာထား၍ လှူခြင်း။ ။ “သံဃုပ
ဌာက တေဒဂ်”
(၆၇) ဥဂ္ဂတသဌေး (ဟတ္ထိဂါမရွာ)

အလှူဒါနပြုရာ၌ သံဃာတော်တို့အား သီလဝန္တ ရဟန်း
သံဃာ အရိယာများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသာ အာရုံပြုကြည်ညို
သည်။ သီလမရှိသော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အဖြစ်ကို အာရုံမပြု
ချေ။ လူဖွယ်ဝတ္ထုများကို သီလဝန္တ၊ ဒုဿီလနှစ်မျိုးစလုံးအား
တူမျှသောသဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် လှူဒါန်းလေသည်။

၅၅။ သာသနာ၌ မတုန်မလှုပ်ကြည်ညိုသူ။ ။ “အဝေစ္စပ
သန္နတေဒဂ်”

ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦး။ (၆၈) သုရမ္မဌသဌေး။

မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအယောင်ဆောင်၍ လာရောက်
ဖျက်ဆီးသော်လည်း မာရ်ယုတ်အားနှင့်ထုတ်နိုင်ခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်။

(၆၉) ကာတိယာနိဥပပါသိကာ။

၅၆။ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲကြည်ညိုသူ။ ။ “ပုဂ္ဂိုလ်ပသန္တ တေဒဂ်”
(၇၀) ဆရာဇီဝက။

၅၇။ ဘုရားနှင့်အကျွမ်းဝင်သူ။ ။ “ဝိသာသက တေဒဂ်”
ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦး။ (၇၁) နကုလပိတုဥပါသကာ။
(၇၂) နကုလမာတု ဥပါသိကာ။

ဘဝပေါင်းများစွာက ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့သော မေတ္တာဇာတိ
သည် ယခုဘဝတိုင်အောင် ကိန်းဝပ်ဆောကြောင့် မြတ်စွာ
ဘုရားအား “သား” ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြောဆို
ခြင်းဖြစ်သည်။

၅၈။ မေတ္တာဖြင့်နေလေ့ရှိသူ။ ။ “မေတ္တာဝိဟာရီတေဒဂ်”
(၇၃) သာမာဝတီမိဖုရား။

၅၉။ သူနာရဟန်းကိုပြုစုခြင်း။ ။ “ဝိလာနုပ္ပာကီတေဒဂ်”
(၇၄) သုပ္ပိယာ သဌေးကတော်။

သူနာရဟန်းအတွက် အသားဝယ်မရ၍ မိမိပေါင်သားကို
လှီးပြီး ဆန်ပြုတ်လှူသူ။

၆၀။ တဆင့်ကြားဖြင့်ကြည်ညိုသူ။ ။ “အနုဿဝပသန္တ
တေဒဂ်”
(၇၅) ကာလီဥပါသိကာ။

ကာလီသဌေးမ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် မိဘရပ်ထံ ရာဇ
ဂြိုဟ်သို့ပြန်၍ နေခိုက် မွေစကြာဟောတော်မူသည့် ဝါဆိုလပြည့်

သန်းခေါင်ယံတွင်၊ သာတာဓီရနှင့် ဟေမာဝတနတ်မင်းနှစ်ပါး
တို့ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်အင်္ဂါလက္ခဏာတော်များကို မိမိအိမ်အထက်
ကောင်းတင်မှု ပြောကြားသော အသံကိုကြား၍ (ကိုယ်တိုင်မဖူး
ရပဲ ကဆင့်ကြားဖြင့်) ကြည်ညိုရာမှ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့တည်
လေသည်။ ဥပါသိကာတို့တွင် ပထမဆုံး သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့
ရောက်သူဖြစ်သည်။ ထိုည၌မှပင် “သောဏ်ကုဋိဇာဏ္ဍမထေရ်”
လောင်းလျာကို ဖွားမြင်လေသည်။

ဤကား တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးပေါင်း (၆၀) နှင့် တေဒဂ်ရပုဂ္ဂိုလ်
(၇၅) ဦးတို့တည်း။ ■

မ

မ

မ

မှတ်သားဖွယ်ရာ-ကျမ်းတော်လာ

အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည့်ကား

- (၁) မဆုတ်မနစ်သော သဒ္ဓါရှိခြင်း။
 - (၂) မကောင်းမှုတို့၌လွန်စွာရှက်ခြင်း။
 - (၃) ဒုစရိုက်မှုတို့၌ လွန်စွာကြောက်ခြင်း။
 - (၄) လွန်ကဲသော ဝီရိယရှိခြင်း။
 - (၅) ဆတိတရား လွန်စွာစောင်းခြင်း။
 - (၆) ပညာအဆင်အခြင် လွန်စွာရှိခြင်း။
- ဤအင်္ဂါ ၆-ပါးတည်း။

အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် အပြား ၅ ပါး

အနာဂါမ်ဘဝမှ အထက်မဂ်ဖိုလ်ကျအောင်ကျင့်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကြကုန်သော အနာဂါမ် အပြား ၅-ပါး။

- (၁) အသက်အပိုင်းအခြား အလယ်၌သာလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသော အနာဂါမ်။
- (၂) အသက်အပိုင်းအခြား အလယ်ကို လွန်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသော အနာဂါမ်။
- (၃) ချမ်းသာစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အနာဂါမ်။
- (၄) ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အနာဂါမ်။
- (၅) အထက်အထက် ဘုံစဉ်၌ တပ်မက်သော အလျဉ်ဖြင့် အနာဂါမ်တို့သို့ရောက်သော အနာဂါမ်။

အဘိညာဉ် ၆-ပါး

- (၁) ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်။ ။ နတ်မျက်စိကဲ့သို့ မြင်နိုင်သော။
- (၂) ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်။ ။ နတ်နားကဲ့သို့ ကြားနိုင်သော။
- (၃) ပရိစိတ္တဝိဇာနန။ ။ သူတပါးစိတ်ကို သိနိုင်သော။
- (၄) ဣဒ္ဓိဝိဒ။ ။ အထူးထူးသော စာန်ခိုးကို ပြနိုင်သော။
- (၅) ပုဗ္ဗေနိဝါသ။ ။ ရှေးရှေးဘဝများစွာ သိနိုင်သော။
- (၆) အာသဓကဗ္ဗယ။ ။ အာသဝေါဘရာဇာ ကုန် ခန်း စေတတ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်။

(ဤ ၆-ပါးတွင် ရှေ့ ၅-ပါးသည် လောကီအဘိညာဉ်၊ သာသနာပ အခါ၌ပင် သမထ တရားကို အားထုတ်ပါစေရင်း ၅-ပါးကို ရနိုင်သည်။

လူ့ဒွိပါတ်တန်ခိုး ၁၀-ပါး

- (၁) မိမိ၏မူလရုပ်သွင်တူ ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်း။
- (၂) ဂဠုန်နဂါး ရုပ် စသည်အလိုရှိရာ ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်း။
- (၃) မနောမယိဒ္ဓိ၊ မိမိကိုယ်အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို မိမိစိတ်အလို ရှိတိုင်း ပြီးစေခြင်း။
- (၄) အနာဂါမ်ရ ရဟန္တာတို့၏ အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်ကို မရမီ ရှေ့အဖို့ ရပြီးနောက်အဖို့တို့၌ သူတပါး၏ ပယောဂ ဖြင့် မသေနိုင်ခြင်း။
- (၅) အနာဂါမ်နှင့်ရဟန္တာများ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စား ခိုက် သူတပါး၏ ပယောဂဖြင့် မသေနိုင်ခြင်းမျိုး။
- (၆) အနိဋ္ဌာရုံကို ဣဋ္ဌာရုံပြု၍ ရှုနိုင်ခြင်း (ဆွမ်းအသုံးကို အရသာရှိသည်ဟု ရှုမြင်နိုင်ခြင်းမျိုး)
- (၇) ကောင်းကင်၌ ပျံနိုင်ခြင်းမျိုး။
- (၈) စကြာမင်း စသည်တို့၏ မိုးစောင်းစင်၌ စစ်အင်္ဂါ လေးပါးဖြင့် သွားနိုင်ခြင်းမျိုး။
- (၉) ဝိဇ္ဇာဓိရ်စသည်တို့၏ မြေလျှိုး မိုးပျံခြင်းမျိုး။
- (၁၀) အဘတ်ပညာ အဋ္ဌာရသ ဝိဇ္ဇာအတတ်မျိုး ဟူသမျှ တဘက်သမ်းခပ် တတ်မြောက်ခြင်းမျိုး။

ဒွိဌာနသုတ်ကျမ်းများ

- ၁။ ပြာသာဒ်ကျောင်းဆရာတော်အရှင်သာရဒဿိ၏ဓမ္မပဒ
ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ နိဿယျ၊ ၄တွဲ(လယ်တီမဏ္ဍိုင်)
- ၂။ အရှင်စန္ဒိမာ၏ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး ၅ တွဲ (ရတနာ
ဝါဒီ)။
- ၃။ မြို့သစ်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် အရှင်တိလောက
သာရ၏ ခေတ်မီပြန်မာ ဓမ္မပဒဝတ္ထုကြီး။
- ၄။ ဦးမြင့်ဆွေ(လန်ဒန်)၏ ဓမ္မပဒဝတ္ထု။
- ၅။ ဓမ္မပဒဂါထာတော် နိဿယျ(ဆဋ္ဌမူ) ဗုဒ္ဓသာသနာ
ပုံနှိပ်တိုက်။

ရွှေကျမ်းတော်လာ ဗုဒ္ဓဖွယ်ရာများ

- ၁။ မဟာဗုဒ္ဓဝင် (ဗုဒ္ဓသာသနမူ)
- ၂။ သုတေသန သရုပ်ပြ အဘိဓဇန (အရှင်ဩဇာသာ
ဘိဝံသ) တို့မူကူးယူဖော်ပြပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေဖတ်ရှုလေတိုင်း
ရပြီမသွေ ကောင်းမှုတွေကား

- (၁) မစောင်းမှုတွေကြည်ရှောင်တာ
- (၂) စောင်းမှုများသာ တိုးပွားလာ။
- (၃) ဉာဏ်ပညာပေါကြွယ်ဝ
- (၄) သဒ္ဓါတရား ကြီးထွားကြ။
- (၅) ဆင်းရဲဒဏ်ကို ခံနိုင်အား
- (၆) ကြောက်လန့်မှုများ ကင်းစင်သွား။
- (၇) ဖတ်ရှုနေသမျှ ချိန်ကာလ၊ အကုသိုလ်စိတ် ကင်းပျောက်ရ။
- (၈) ဖတ်ရှုချိန်ခါ၊ ကြည်သဒ္ဓါ ကုသိုလ်စိတ်သာ တိုးပွားစေ။
- (၉) သုံးပါးရတနာ အာရုံသာ၊ တကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့ကာ၊ ခန္ဓာကိုယ်အား ထုံ၍ထား ရတနာမြတ်သုံးပါး။
- (၁၀) သုံးပါးရတနာထုံထားရာ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ၊ ထို့အချိန်မှာ စေတီထိုက် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်။
- (၁၁) သဒ္ဓါစိတ်သန် အားထုတ်ပြန်၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုက်။

လက်ရွေးစင်{ဓမ္မပဒ}ဝတ္ထုတော်ကြီး

သက်သာစာစဉ်အမှတ်(၁) ဒါနဝတ္ထုများတွင်

၁။ လယ်စာရင်းငှားဘဝမှ ဒါနကြောင့် နေ့ချင်းသဋ္ဌေးကြီးဖြစ်သွားသော ပုဏ္ဏဝတ္ထု၊ ၂။ သမီးဥတ္တရာကို ပြည့်တန်ဆာမ သိရိမာက ဆီပူဖြင့်လောင်းသော ဝတ္ထု၊ ၃။ ရဟန်းတော်တပါးနှင့် သိရိမာဝတ္ထု၊ ၄။ တုန့်တိုသည့် အာနန္ဒာသဋ္ဌေးကြီးဝတ္ထု၊ ၅။ မြတ်သောအလှူအင်္ဂုရ နတ်သားနှင့် ဣန္ဒာနတ်သားဝတ္ထု၊ ၆။ ဒါနကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်ကြသူများ ဝတ္ထု၊ ၇။ နန္ဒီယသူကြွယ်ဝတ္ထု၊ ၈။ ဣလ္လိသဇာတ်ဝတ္ထု၊ ၉။ ဓမ္မိတဥပါသဏာ နတ်ပြည်ကဏ္ဍာခေါ်သောဝတ္ထု၊ ၉ ပုဒ်။

သက်သာစာစဉ် အမှတ်(၂) အံ့မခန်း အလှူတော်ကြီးများတွင်

၁။ ဇောတိဏသဋ္ဌေးကြီး ဇဋ္ဌိလသဋ္ဌေးကြီး၊ မေဏ္ဍာဏသဋ္ဌေးနှင့် ဆုထူးပန်ဆင်သူငါးဦး။ ကာကဝလ္လိယဝတ္ထု၊ အံ့သြဖွယ်ရာ သုမနပန်းသည် အလှူဝတ္ထု၊ ၉ ပုဒ် ရှေးဘဝအတိတ်ဝတ္ထုများနှင့် ရဟန္တာဖြစ်ကြသည်အထိ ပါရှိပါသည်။

သက်သာစာစဉ် အမှတ်(၃) ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါတွင်

ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ အမျိုးသမီးများ မှတ်သားစရာဝတ္ထု၊ အရှင်ကုဇာရကဿပ ဓယ်ဘော်ဝတ္ထု၊ နိရောဓသဇင်မင်းဝတ္ထု၊ ကုမာရကဿပ ရဟန္တာဖြစ်ဝတ္ထု၊ အရှင်ဒဗ္ဗမထေရ်ဝတ္ထု၊ အရှင်ဗဟိရဝတ္ထု၊ ပုတ္တုသကာမင်းကြီး၏ လုံ့လဝိသိသ

ဝတ္ထု၊ ဘဝဝဋ်ကြေး ပြေးမလွတ်သူများဝတ္ထု၊ သိကြားမင်း စည်းစိမ်နှင့်မလဲသော သုပ္ပဗဒ္ဓလူနု စသည်ဖြင့် ဝတ္ထု ၉ ပုဒ် ပါရှိပါသည်။

သက်သာစာစဉ်အမှတ်(၄) သာမဏေကျော်များ ဝတ္ထုတွင်

ခုနစ်နှစ်သားနှင့် ရဟန္တာဖြစ်ကြသော သာမဏေကျော်များ ၏ အံ့ဩဖွယ်ရာ တန်ခိုးတော်များ၊ ၁။ တိဿ သာမဏေ၊ ၂။ ပဏ္ဍိတသာမဏေ၊ ၃။ သံကိစ္စသာမဏေ၊ ၄။ သုခသာမဏေ၊ ၅။ သုမနုသာမဏေ၊ ၆။ သာနုသာမဏေ၊ ၇။ တေဒဂ်ရ ရှင် ရေဝိတ၊ ၈။ ရှင်သီဝလိဝတ္ထုနှင့် သာမဏေကျော် ၄ ပါး ဝတ္ထု ၉ ပုဒ်။

သက်သာစာစဉ်အမှတ် (၅) စိတ်ဝံတ္ထုများတွင်

စိတ်တခုနိုင်၍ တရားပိုင် နိဗ္ဗာန်ပေါက်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်း၊ စက္ခုပါလမထေရ်ဝတ္ထု၊ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားဝတ္ထု၊ မာတိဏာမာတာဝတ္ထု၊ ကုဒါလပဏ္ဍိတဇာတ်၊ ရှင်ကစည်းကို ဖြစ်မှားသော သောရေယျသဌေးသားဝတ္ထု၊ ဆေးသဌကပုဏ္ဏား ဝတ္ထု၊ စသည်ဝတ္ထု ၉ ပုဒ်။

သက်သာစာစဉ်အမှတ်(၆) ဒေါသမာန ဝတ္ထုများတွင်

ဒေါသနှင့် မာနကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရသော ဝတ္ထုများ၊ ဆောသမ္ဘိ ရဟန်းများဝတ္ထု၊ ပလလဲဆင်မင်း၊ ဒီဃာဇ်သတို့သား တိဿရဟန်း၊ ဒေါသချုပ်တ်ည်းနတ်သမီး၊ ဆွေတော်မျိုးတော် တို့ ရေလုံးသောဝတ္ထု၊ ဝိဋ္ဌဇူပဝတ္ထုရှည်၊ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့် မလ္လိကာမိဖုရားဝတ္ထု စသည်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဝတ္ထု ၉ ပုဒ်ပါရှိပါသည်။

သက်သာစာစဉ် အမှတ် (၇) သာမာဝတီ မာဂဏ္ဍိဝတ္ထု

ဥတေနမင်းဇာတ်၊ ယောသထသဌေး၏အံ့ဖွယ်၊ သာမာဝတီ
ခုဇ္ဇုတ္တရာ၊ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၊ မာဂဏ္ဍိ၊ ရှေးဘဝဝဋ်ကြေးများ
အံ့ဩဖွယ်ရာဝတ္ထုတော်များ။

သက်သာစာစဉ်အမှတ်(၈) ကိကီမင်းကြီး သမီးတော်ခုနစ်ဖော်

ဂေါတမ ဘုရားရှင်လက်ထက် အလွန်ကျော်ကြား တန်ခိုး
ကုဒ္ဒိပါတ်နှင့် ငြည့်စုံကြသည့် ရဟန္တာအရှင်မများ ဖြစ်လာကြ
သည့် ခေမာထေရီ၊ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ၊ ငဋ္ဌာစာရီ ထေရီတို့၏
ဘဝအဆက်ဆက် အံ့မခန်းအဖြစ်ဆန်းများ။

သက်သာစာစဉ်အမှတ်(၉) ကိကီမင်းကြီးသမီးတော်များအဆက်

ဘဒ္ဒါကုဏ္ဍကေသာထေရီ၊ ကိသာဂေါတမီထေရီ၊ ဓမ္မဒိန္နာ
ထေရီတို့၏ ဘုရားရှင်လက်ထက် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လှစွာ
တေဒဂ်ဘွဲ့ရခဲ့ပုံများ။

ကြိုက်ရာရွေးချယ် ဖတ်ရှုစောင့်မူကြပါ။

294.3092, 2-32

A1MMGB016575

တၢ်ဝယ်ထာ် သးစဉ်မြေးဆက်ဖတ်ရသည့်၊

ခေတ်မီဗေပဒဝတ္ထုတော်ကြီး (အဓမ္မအဆုံးထံ)

(ပထမတွဲမှပဉ္စမတွဲ) ငါးတွဲနှင့်အပြီး တတွဲ ၁၈/-

“လက်ရွေးစင် ဗေပဒ” ၁ မှ ၆ အထိ တအုပ် ၃ ကျပ်

လူကြီးများဖတ်ရန်ပုံပြင်များ (အတွင်းပုံများဖြင့်)

သင်္ကဏ္ဍဆရာတော် ဥပမာပုံပြင်ဝတ္ထုများ	၆	ကျပ်
ဗန်းမော်ဆရာတော် ဟာသပုံပြင်ဝတ္ထုများ	၆	ကျပ်
ဦးပေါ်ဦးလျှောက်ထုံး ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲ	၆	ကျပ်
စကားတောင်စား ငလက်တို ငညို	၆	ကျပ်
ခုံတော်မောင်ကျဘမ်းစကားစစ်ထိုးခန်း	၆	ကျပ်

အင်္ဂလိပ်ဆေး ပြန်မာဆေးနှင့် အိမ်တွင်းမှု

ဦးသိန်းထွန်းမြင့် အိမ်တွင်းဆရာဝန် (ပထမတွဲ)	၃၀	ကျပ်
။ ဘီ၊ ပီ၊ အိုင်၊ နိုင်ငံခြားဆေးသုံးစွဲနည်း	၁၅	ကျပ်
။ ရုပ်ပြရှေးဦးသူနာပြုစုနည်း	၀	ကျပ်
ဦးလှခင်၏ မီးဖိုချောင်မှဆေးစွမ်းကောင်းများ ပ-ဒု	၆	ကျပ်
ဦးကြီးပုချက်နည်းပြတ်နည်း ၅၀၀	၂၀	ကျပ်
ဒေါ်စိန်စိန်မုန့်လုပ်နည်းမျိုးစုံ	၆	ကျပ်
ထိပ်တင်ထွဋ် ၁၄ ရက်အတွင်း အရပ်ရှည်နည်း	၄	ကျပ်
။ ကျားမ၊ ကိုယ်အလှ ၆လ လေ့ကျင့်စဉ်	၆	ကျပ်
ကိုင်ရို၏အဆင့်မြင့်လက္ခဏာ (၁) ၁၅ကျပ်။ အမှတ် ၂-၂၀	၂၀	ကျပ်
ခေတ်ဟောင်းတေးများ မောင်တင်ထွေး	၁၅	ကျပ်
ရွှေနန်းသုံး မဟာဂီတပေါင်းချုပ်	၃၀	ကျပ်
ခေတ်ပေါ် ရုပ်အင်္ကျီချုပ်နည်းများ။ ဦးမျိုးလွင်	၂၀	ကျပ်
တက္ကသိုလ်မြင့်နိုင်၊ ကလေးသူငယ် ဥပဒေများ	၆	ကျပ်
။ အမျိုးသမီး ဥပဒေများ	၁၀	ကျပ်